

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

110420

7

Učiteljska knjižnica
Št. 466

R

Limbarske dol

St. 466

T O M A Ž A K E M P Č A N A,

iz latinskega poboženem ke pridu
prestaval

Janež Zalokar,
Spiritval ve Lublanske duhovcne.

Po dovolena vikwa nes. kral. dvorne
bukav nenije.

Ve Lublane 1826.

Natisnel Leopold Eger.

Naprodaj per Janeža Klemenca.

110420

110420

J 585 / 1952

ID = 234 7379

Perve bukve

Т о м а ѡ а К е м п у ѡ а н а .

LIMBARSKĚ DOL;

to je,

čednoste, ktere po Kristusovem nauke
iz poniženoste rastejo.

(Bogú ve čast in stiskanem ve tolažbo.)

P r e d g o v o r .

»Izrael bo rasteł, kakor limbar (lileja).»

Limbarske dol naj se tém bukvam
prave, ker razkládajo čednoste od Go-
spod-Jezusa ve dolož poniženostě, ka-
kor lépa limbarji posajene, in s' pohlev-
nam notranem dežjem svetega Duhá
kroplene. Svete papere Gregor prava:
»Kdor hoče brez poniženostě čedno-
ste zadobite, nose prah na véter».

Od taňeh limbarjev govori Kristu-
sova nevésta, ponižena namreč in po-
božna duša ve svetem písme, ve veleke

pésma svojimu Jezusu, ke negovaga obiskana in negove gnade vesela ve svojim serija prepéva rekoč: » Moj je moj ljubek, in jez sam negova: med limbarji pase". In: » Bél in rudečkast je ljubek moj". Čast, hvala in povikvayane mu bode vékome. Amen.

I. P o s t a v a.

Trojin stan qlovéwkega æivlana.

1. » Kakor qvét sam na pole, kakor limbar ve dole. »

Takó govori Kristus spløh svoji svete qerkve, in vsake poboænne duwe posebej. Zakaj Kristus je prelube æenæn svete qerkve, glava vsah vernah, qvét vsah qednost, lileja ve dole, parjatel pöníæenoste in qistoste.

Kdor hoye tadé Kristusu služita, in nemu nebewkemu æenenu dopasta, naj se parzadene svoje pregréwno nagnene premagata, qednoste lilij nabra-

te, postopane zapustite, rad se učite, bukve pisate, koristne déla délate, pogostem molíte, za Bogam se ve serija znanete, od hrumečah tovaruáj deleč ostate, samoto ljubite, od ptujih račí, ktere vtegnejo ukodlive bite, molčate.

2. Zunane lepó živlene in djane brez notranah učnost per Boga malo velá: posode je tak učlovek podoben od zuné lepó oličpane, od znotré pa prazne. Kakor iz posode, za dobrem vínam napolnene perjeten duh hlapí, takó pridejo iz dobrega serija pobosnega učloveka dobre déla in svete beséde ke učaste božji in bliženemu ke prídu.

Lube brat! imej se ve skerbe pokleč, ve kterem se, in ve kterem med ljudmí živíu: skerbe Bogú dopaste, in svojimu bliženemu s' svetem živlenem in s' pobosnem djanem lep zgled bite, ker sam bow prejel, karkole dobrega storíu, in karkole pred Bogam pregrawíu.

Če tedej le jéw in pijew, spíw in pouívaw, ale po svøji vole in po svøjih mislah sem ter tje hodaw, taqas délaw telesne déla, in se neumne æivine enak; ker tude ona sem ter tje po svéte téka, jé in pije, in se naære, de je síta. Kdor ji hoye braníte, ga ze rogmí ale pa se parkle popade, se pogleda strawe, in ze zobmí zgrabe, in strawno zarjove.

Takó so tude mesene ljudje, trebúha suæne, lakomne, prevzetne, jézne in kréga æelne, ke boæjiga Duha némajó, in se svøjimu poæelenu vdajo.

3. Če pa qujew in molaw, berew, in psalme in pésme Bogú in negovam svetnikam ke qaste prepévaw; ale pa če se postaw, gréha varejew, in svøjimu bliænemú stréæew in sluæew; ale pa če zavol svøjih gréhov æalujew, zdihujew in jokaw; če se jih zprovedujew, Bogá za odpuyene prosaw: takrat opravlaw déla svetega Duhá, æivíw po duhe in po rede sveteh zapoved

Takó se enak svetam nebeuskam angelam, ke védno Bogá hvalejo, ga povikwujejo in mu pøjejo, in nekola svojiga obliqja od nega ne obernejo.

Če se pa prevzamew, ale pa jezíw; če opravlaw, godernaw, golesaw in lastew, drugem nagajaw, se nih nesreče veseliw, nad nih srečo pa zdi-hujew; ale pa če svojiga bližnega zanequjew, in ve vsam le svojiga dobíyka iquew: taqas zlodja posnemaw in se hudíqem enak zavolo svoje hudob-noste in zavol svojih gréhov, ke jih délaw.

Zakaj hudíqe délajo le po svojim poæelene, in store toleko hudega, kolekor po svoji prederznoste zamorejo: vesele se hudega, ker so hudobne; in vsa nih skerb je, druge zapelate in pohudobite.

Pravíqneh æivlene je tedej angel-ñam podobno; æivlene meseneh ludí æiyale, napuhneneh pa hudíqem.

Varej se o služabnek bøæji! de

se vā hudiqevē verví ne zapletev, in de te per sodbā ne bodo toæile in vā sramoto parpravale.

II. Postava.

Hvalíte Bogá ve revuþene in vā poboænosta.

1. » Reveæ in seromak bosta hvalíla tvøje ime, o Bog! »

Kadar ve sebe suhoto, merzloto in stud per molitve in per svetam premiulevane bøæjih lastnost qutav, ne obupaj, in ne nehaj poníæno ve Jezusa klinjate: hvala Bogá ve ubovtve svøjiga duhá; zahvale ga, in ke svøjimu potolaæku letē besēde rad bere: » Reveæ in seromak bosta hvalíla tvøje ime, o Bog! »

Þakaj velíko svetnikov in bogabojevah je bilo, de so bila vþasa suhi ve duha, in dolgo kakor zapuþena od Bogá: ve terplena in ve nezmoæ-

mosta, ke so va méj beli, so se mogla poterpeljivosti in usmilene za druga iméta uqite, in ob çase poboænosta in serqnega vesela ne preveç va se zaupate.

Bere tudè lete beséde iz prerokovega psalma: »Reveæ in uboæen sam: pa Gospod-Bog za me skerbí.» Va Bogá zaupam; ker je on moja moç in moje zveliqane. To je rës; zakaj od Bogá je vse dobro.

a. Ne prevzema se tedé va veselje, in ne obupaj va žalosta, ampak za vsam bode zadovolen, kakor Bog hoçe. Sej némau naç dobrega sam od sebe; ampak vse dobro je le od Bogá.

Çe pa gnado poboænosta imau, takrat te svéta solnqe na nebe, duwa je razsvetlena in vesela, ravno kakor de be bela za bogastvam obdaravana. Ala ke svoji nesreçe se golefau, qe se takrat prevzameu in napelújew.

Çe te je pa gnada skrevaj odvzeta in tvoji nehvaleæne duwe skríta,

takrat se rés revan in bolán, ne morew veliko prenaawate, in te tude molitev ne veselí.

Za dobroto prejme, če te Bog revnega déla in s' svojima izvolenema ponižuje; če tvoj hrbet zavol tvojih skrivnih prestopkov in vsakdanjih mnogih zanikernost s' wibo svojih otrók tepe, de se bode majhen ve svojih oujéh, in de ne imej nekole veseljah misel sam do sebe, po opominjavane svetega Pavla ve listu do Rimlanov rekoj: »Ne bode prevzetan, temuq boj se.»

Sam sebe majhen bite, in vse dobro le Bogú perpisate, je duwa velik dobíček.

III. Postava.

Nadloge so wula pravíqnam.

1. »Pravíqne! veselíte se ve Boga.»

Ve nebesah je védno vesele, ve pekla védna žalost; na svéte pa qasa

vesele, vase æalost, ve skuwno dobrem in hudobnem.

Po léte so dneve svetlejše, po zime tamnejše. Takó se godí tude pobožne duwe. Če jo milost božja obuje in razjasne, takrat vide in razuméva veliko skrivnih resníh, in veselo prepéva, ker veliko pobožnost obute.

Ob vase skuwne pa, ko ji je gnada pobožnosti odvzeta, je zima in merzlota, tamà ve pamete in obupnost ve serne. Ve takem stane ji je poterpežlívoste tréba, in Bogú je we ljubwe; qednost in krepost raste ve britkoste, in s' poterplenem se tude plaqílo ve veqnoste bilwa.

2. Zoparnoste duwo ponižujejo in qistejo, napah osramotujejo in neqímerno qast odganajo.

Dokler duwa ve telesa prebiva, ji dobro in hudo dojde, de se lubezne do Kristusa bol vade.

Toré je velika umnost in poseb-

na uednost dobro in hudo ke prave-
mu pridu obernite.

Hvale vedno Gospoda moja du-
wa! povikuj Sijon nou in dan svoji-
ga Bogá: povsod bo tvoje plaúilo ve-
liko, per Boga ve nebesah in tukej na
zemle, in vse te bo práv, sreça in
nesreça, vesele in æalost, dobro in
hudo.

Toré prave Apostel: »Tistem vse
ke dobru tekne, ktere Bogá lubejo;
in tistem, ktere se ga boje, ne bo no-
bene reuí mankalo.

Blagor jim, ktere per vsam le-
boæjo volo pred oymí imajo!—

IV. P o s t a v a.

Prava lubezen do Bogá.

1. »Lubite Gospoda vse svetníka
megova, majhna in velika; ker majh-
nega in velinaga je stvaril Go-
spod.»

Kdor Bogá rês luba, ga luba s' qisto lubeznejo, luba Bogá zavol Bogá, samo zató, de ga imá, ne iz dobička, ne zavol kâj lastnega, in ne iuje ze lubeznejo potolačka in plaučila zaslužit; temuq ves in posledne konnej lubezne mu je sama boæja neskončna dobrotlevost, in negova qez vse velika imenitnost.

Toré govori psalmopévenj ke boæji qaste in hvale veukrat te beséde: »Hvalíte Gospoda; ker je dobrotlev." O kakó sladka je ta beséda ljubajoqemu!

Perstavek: »Zakaj veuno je negovo usmílene", je za tiste vesela poln; ktere pokoro délajo, in se svojih gréhov kesajo. Naj tadej slaba qlóvek ne obupa zavolo svojih gréhov, ker je usmílene boæje veuno.

2. Kdor se bol poniæa in Bogá práv iz serija luba, on je Bogú bol perjeten.

Blagor mu, kdor se nar bol po-

manwa in se vsaga zvesto vareje, kar vé, de je Bogú zoparnega.

Blagor mu, kdor le zavol Bogá, le nemu dopaste vse svoje déla iz ljubezne in iz čistega naména storí, in vsako misel le Bogú ve čast, ve hválo in ve povikuevane darúje.

Blagor mu, kdor neč sebe ne perhrane, ampak vse rad Bogú verne, kar mu je Bog posodil in dal.

V. P o s t a v a.

Zahvalečnost za vse dóbro.

1. » Hvalíte za menoj bōæjo velikost ; vsakmale povikujmo negovo sveto ime. »

Tiste hvale (práv) bōæjo velikost, ktere Bogá tude za nar manwe dobrote za vso hvalečnostjo hvale ; ker od nega je vse, ke je velek čez vse.

Nobena réč te ne bode majhna

in malo vrédna, ktero ta nar vikwa iz zgot miloste dá.

Po tém gleda in to hoye nar bol Bog, de ga iz čisteh misel ljubemo, se vsajega gréha varajemo, in de smo mu vselej in va vsem hvalečne.

2. Velek je pred Bogam, kdor se iz prave poniženoste malo neni in vsemu podverže, se vseh darov in dobrot nevrédnega misle, do naj dobrega nečimernega dopadajena néma, in hvale lakomen né.

We večje pa je tiste, ktere po Jobovo pobit in zanačevan, grajan in obožan, zapučen in skušan, stiskan, sestrádan in zasramevan Bogá hvale, in ga veselo povikuje; vsako tečo, vsako nesrečo, ktera se mu permere, za posebno veleki dobíček imá; vse iz ljubezne do Bogá volno terpi, in se ne kole ne potóuje.

3. Blagor mu, ktere skelečo wibo po Jobovo se poboženem serjam iz

bøæjih rok prejme, in se vsæga vø
bøæjo volo podá in darúje.

Blagor mu, ktere le tisto iye in
sø izbere, kar je Bogú lubwaga, ktere
ima rajwø slabo namést perjetnega, in
ko ga druge æalejo, je wø bol vesel,
in sø vso qasno wkodo dobíqak duwa
mislø.

VI. P o s t a v a.

Poboænna duwa podoba kriæanega
Kristusa.

1. » Jez sem vø britkoste per
nem.»

Hlapæta. Kaj je to? o Gospod!
razløwæ me tø besède, ka sø jih zdej
govoril; odkrij me um tø verstinø ke
razveselenu svøjiga hlapeta.

G o s p o d. Posluwaj, moj sin!
kadar pridejo nad tø britkoste in sti-
ske, takrat sø s' Kristusam na kriæ
perbit, in kadar sø spet per svøji po-
boænoste potolaæn, in vø pèsmah in

ve ve pětji ve Bogá zamaknen, tačas
vstanew prenovlen ve duhe s' Kristu-
sam od smerte, kakor obujèn od mert-
veh ke ðivlenu in pojew veselo ale-
luje.

2. Če pa kleče za odpuyene svo-
jih gréhov prosew, in ve svojim ser-
nje ðalujew in jokaw, takrat terdo na
nebeške dure terkaw.

Če za vse časno ney ne maraw,
in ve svojim sernje le nebeške reči
premiwlujew, takrat grew s' Kristusam
ve nebesa, in se angeljam perdruxew.

Bode tedej zavol Bogá pohleven,
poniæen in kroták ve vsah pergodbah
in ve vsah slabosteh, ke nad te pri-
dejo: nose poterpeælivo za Kristusam
svoj kriæ, umre vsak dan na nem ke
svojimu veqnemu zveliqanu; zakaj ve
vsake volno prestane telesne nadloge
je za duwo zdravílo, pokora za gré-
he, in upane perhodnega zveliqana
in veliqastva. Amen.

VII. P o s t a v a.

Živlene čiste duwe pred Bogam.

1. »Modíte, dokler luč imate.»

Tiste hode že Bogam ve luče, ktere ne želí neč od téga svetá, temu svojše serne terdno ve nebesa ka Bogu oberneno imá. Žakaj ve nebesah je skrito bogastvo duwe, nar Gospod Jezus Kristus, zapopadek vsega dobrega.

Kdor néma Bogá perjatla, je véden reveč in seromak, če imá tuda vse drugo. Bogá pa ima tiste perjatla, ktere ga luba, in se po negove beséde ravná.

2. Po bōæji beséde pa se tiste ravná, ktere nekole nemarne beséde ne reče, in ve djane pokače, kar že jezikan govori, in svoje lastne časti ne iuje; ampak ve vsem dobrem, kar stori, in kar per družeh vide, le Bogá hvalite želí.

Kdor je sam sebe vweč, je beda-

ku vsej, Bogú pa zopern. Skerba te-
dej par vseh svojih dobrih délah in
besédah Bogú dopaste, de ve veq do-
brega od nega zadobíu.

Zakaj se hvaleu natornih daróv?
Lej umerjov se, in qerve te bodo kma-
le snédla. O mladénu! posluvaj nauk
starjka: Béæe od stvarí, ktere te mo-
tejo; ker mirú te ne bo, dokler se ve
svøje sérnje ne zaprew; dokler ve Bo-
gá bol kot ve vse drugo, karkole je
dobrega, æel némau, in ga práv iz
sérnja ne lubeu.

VIII. P o s t a v a.

Pokoj sérjá in mir ve Boge.

1. » Ve míre je negovo prebi-
valeuqe. »

Kdo imá pravè mir? Kdor je kro-
ták in iz sérnja poníæen. — Chemú ho-
qew véдите, kakune so druga: sam na
se pa ve mnogeh reqéh ne gledau? —

Lej, kdor se zna bol poníæate,

in veq za Bogá tarpí, on imá tude kt
veq mirú. Vsako délo mu je lahko, do
zavol Bogá, ka ga ve serne imá.

Blagor mu, kdor za Bogam govo- ká
rí, bode ve molitve, ale ve premiule- æi
vane, bode ve pétji ale ve brane, in
od ptujih reqí, ktere se na svéte go- jet
de, molqí. 3a

Kamerkole grew ale bæíw, in vé
kjerkole se, onde je tude tvoja misel
per tebe. Dobra mísel da vesele, hu- ma
da pa æalost. Jéza méwa pamet, ne- pot
vouvlivost jo slepí, sovrautvo morí. iz
Poboæno brane poduqa, molítev vne- de
ma serne, djane izpolnuje nauke. lem

2. Svete pogovore serne qistajo, bli
neqímarne ga madeævajo, nemarne
pohujwajo, neusmilena æalejo, po-
boæne lép zgled dajejo, pergodbana ve-
ro tardejo, nebeuka pa serne ve nebe-
sa povzdigujejo.

Oqísta tedé svøje serne od vs raz
hudobije, in bow prave mír imel. Pra- Kri
ve mir imajo le bogabojeqa in svete,

uda ktera iz ljubezne do Bogá vse svoje
ko, dolænosti zvestó spolnujejo.

Bode pokojin, in uqe se za Bogá
vo-kâj majhnega terpéte, in te bo prelo-
le-æil vso tææo in vas nepokoj.

in Sveto æivlene in dobra vést da-
go-jeta ve britkosteh in ve smertne ure
zaupane ve Bogá; huda vést pa je
in védno ve strahæ in ve prepíræ.

sal Strasten qløvek pride kmala iz
nu-majhne nesreçe ve veçe. Kdor je pa
ne-poterpeælev in pohleven, se naprava
orí. iz sovraæneka perjatla, in bo spoznal.
ne-de mu je Bog milostev, zavolo usmí-
lena, kterega je tuda on do svojiga
o, bliænega, do gréwneka imel.

IX. P o s t a v a.

Serhe ve Boga zbrate.

1. »Kdor za manoj ne nabíra,
s raztresá,» prave naw Gospod Jezus
a-Kristus.

e, Ako se preveq razgublen, in se

ne morew práv vè pobožnost zbrata, m
ker te skušnaveň mnoge račí pred očí d
stave, ale pa strast tvoje sarije gona,
ale te ljudje dražejo in žalejo, perzade- la
ne se, de se natihama zberew: mola n
oče nav in učenno Maríjo, poklekna da
pred britko podobo, ale pred podobo vs
presvete devíne Maríje, ale pa pred
kako drugo Bogú ke časte in ke spo- p
minu svetnikov storjeno in ke pobož- p
noste obudljivo podobo karjega svet- je
nika. kt

Klíče vè Jezusa in vè Maríjo, vè m
vse angelije in svetnike, de spet us- in
mileme in milost bōže potolažebe za- u
dobíw. Reče se psalmopévňam Davi-
dam rekóu: »Bog! pred teboj so vse
moje žele, in moji zdihleji te néso
neznane.» Bog! tí se moje upane od
moje mladoste, ke tebe perbežím vè
britkoste.

2. Uče me, o Bog! mojo vōlo
zatajíte, in le tvojo pred očmí iméte n
in storíte; zakaj to je tebe vuču in

te, mena dobro, ke zveličanu moji
ouí duwe.

na, O Gospod! naj nekole ney ne mis-
de- lem, ne æelím in ne storím, kar teba
ola ne dopade in mojemu bližnemu uko-
kna daje, po zapovede, ke se jo mena, in
obo vsam svojím služabnekam dal.

red Če jo pa prelomam, pobolšaj me
po- po svojím usmílenem, in ne pogube me
æ- po svoji jeze; zakaj tí se moj Bog,
et- jez pa tvoj ubog in reven hlapeň,
va kteremu je ve vsam tvoje gnade in
us- mílosti sílno potreba. Tvoje presveto
za- ime bode zdej in vékome cez vse ce-
vi- Ÿeno. Amen.

X. P o s t a v a.

Čuta in molíte, de ve skušnave
ne pademo.

lo 1. » Čujte in molíte. de ve skuš-
ta nave ne padete. »

in Ve ktere skušnave? Ve skušnave

æevota, ve skuwnave duhá, in ve pozr
skuwnave hudiqa, ale pa svetá, lítve

Teló mika ke poæelenu, duh ke véw
napuhu, vrag ke nevouvlivoste, svét
ke neýmarnoste: Kristus pa uqí vse diqe
mu tému nasprotne raqí. ne p

Negov nauk nam perporoqa qi-mov
stost, poniænost, lubæzan, in zane-verst
qevane svetá, de boæje kralestvo do-Jezu
seæemo in peklenškemu ognu odide-zega
mo. ze i

Toré je tréba védno in povsod posíl
qute in molíte, ker nas huda sovraæ-
nek nekjer per míra ne pustí, in nik-van
dar ne poqíva in ne preneha nas sku-prav
wate, ampak sem ter tje hode, in iqe Bogá
koga zapelate in razdraæite, od po-nakle
boænaga djana in od molitve odvar-diye
níte.

2. Zatore opomina takó zelo nau da p
Gospod Jezus Kristus svøje uqenqe hiwe
in vse verne, de naj qujejo in mola-le na
jo, de jih nih sovraænek, to je, nih da t
pregréwno nagnene ne premaga; ker

ve pozná zlodjevo hudobnost, prid molítve, moy sovraæneka in slabost uroke véwko.

Úujte tadej in molíte, de ve hudiqeve skuwnave ne pridete, in de vas ne premagajo. Če ne morew vseh psalmov brate, bere vsaj enega, vsaj eno verstinjo, ale pa kako sveto písam od Jezusa, od Maríje, ale od kterega drugega svetníka, de ze zdihavanem in ze izrekavano molitvejo svéje sarne od posílama ke Bogu povzdígnem.

Blíz jim je Bog, kterz poniæno van kliqejo; zakaj poniæna molitev praviqnega predere ve nebó, dá ve Bogá terdno zaupane, in podere vse naklepe, moy, æugane in spake hudiqeve.

3. Če te je vené vse na pote, pojde pa po Kristusovam svete ve svéjo hiwenjo, zapre dure za seboj in mole na skrivnem svéjiga Oçeta: on vihe de tvøje misle, tvøje æele in potrebe.

Govøre tadej védno ve svéjih mo-

litvah takó : **Ŭye!** le tvøja, ne moju
vola se vselej zgode : store za menojo
kakor je tebe dopadljivo in mene do
bro.

Kadar za družama molaw ale po
jew, mole in poj æníma kakor angelja
pred Bogam. Kar glasno pojew, ob
qute tude ve særne. Dopáde ludém, p gaw
varej zamerete se Bogú in angeljan
negovam.

Bog bol mæra za obqutene særná vék
kakor za glasno vekane ; zakaj poníæimã
na molitev spravo naredí ; neqímernã ale
hvala pa Bogá razæale. Solze prave po guj
kore per Boga milost zadobe in sve veli
tost pomnoæajo ; per preglasnem vpa var
tji pa se poboænost zgubla ; in vsak
pregréwak, in vsaka zanikernost bosta glo
bøæje plaqílo prejela.

Milost bøæja nas varej ve vse to veu
hudo, in nas perpele ve nebewko kra ken
lestvo. Amen.

XI. P o s t a v a.

Strah večnega ognja varuje vsa nečistost in vsa prevzetnost.

1. »Napolne, o Bog! moje sarme
se straham pred taboj.»

Takó molite je dobro, de premar-
gaw nečisto poželene, in potarew sar-
na napeh.

Te dvé hudobije pripravlate vlo-
vá véku vsak dan boj in nepokoj; ker
imá ale teló prepovedano poželene,
ale se pa duh zavolo dobraga povzdi-
guje in je hvale lakomen. Lej dvojno
veliko hudobijo in dvojno veliko ne-
varnost.

Če od revnega telesa, kž bo mo-
stoglo kmale umréte, skuwnave terpiw,
misle, kakó stravno je terplene vsa
to večnem ognju. Takó bow s' peklen-
skem ognem ognja svojiga poželena
pogasil, in slabejše nagíbke že moč-
nejšema ukrotil, de duhá skoze ognja
otmeu.

Nobena mesena slast ne terpi dolgo; vse posvetno vesele je prazno in vago-
golufno; ravno tako vsa telesna lape-
ta, in vse kar hvalo in cast imenuje-
jeu.

Kakor clovek ve slasteh vas za-
kopan, ako ga zelo glava boli, persi-
len zaqne zdihevate in xalavate, tako ko-
naredi tude strah smerte in groza pa-
klenskega ognja, de se mnogam stra-
stem in skuwnavam vdan clovek gre-
ha bol vareje.

2. Kdor se ney ne boji, kmala ve-
gréh pade, in kdor se pred Bogam in-
negovama svetnike ne ponixa, ga bo-
do per sodbe hudiqe osramotile in ne-
usmileno jecile.

Krepke, rasniqnein negolefíve so-
tele besede: Bode, kdor hoqew, clo-
vek ale angel, » Bog je prevzetnem
nasproti; ponixnem pa dá svojo gna-
do." Bøje usmilene je od vékome,
in bo vékome nad boxjime svetnike in
izvolenema.

Boj se tadej, prevzetnik! boj se
in ve vsem svojim djana sodbe boje;
ne bode neqmarn, in ne hvale se,
ne tuda kaj velaw.

Če tuda vse storiw, kar je ve tvoji
zamore in tvoja dolznost, vendar we ve
mnozih razéh graw, in »zamorew
komaj eno nameste tavcent playate.»
Boj se wibe in palenje boje, boj se
perhodne sodbe. Vse bo svoje playilo
prejelo, hudo hudo, dobro dobro.

Če be tvoja hiwa ve ognje bela,
ale be se ne bal? ale be ne skouil barje
in ne zbejal? Videw, kaj strah in
groza in misel perhodnega nemanlive-
ga terplena zamore. Veye strah pekla
prezene nemarnost, in vname prid-
nost do molitve.

XII. P o s t a v a.

Spomín Kristusovęga terplena vareje
ve razujzdano vesele.

1. »Blagor jim, ktere æalujejo; po-
tolæene bodo.»

Od koga bodo potolæene? Od
Kristusa ve sarnę; ne od neqímernęh
raqí téga svetá.

Prewirne in pohujulave beséde in
krohotane ne gredó ke svetemu Kri-
stusovemu terplenu in ke negovem bo-
leqam ranam.

Çe ba tude le en sam tern Kri-
stusove krone mojo glavo ale moj her-
bet prebodel, ale ba se mogel smejata
O naha! od boleqíne ba jokal in na
glas zavpil.

Ale çe ba æebel s' kriæa ve svoji
noęe imel, kam ba mogel ite ale teqa?
Gotovo ba ne mogel ne ite, ne teqa,
ampak na méste ba mogel ostate in
boleqíno terpéte, in sklene boleqíne ba
me uqílo s' Kristusam terpéte.

In, o de be mogel tudi nar gren-
kejwe solze točíte in odpuščene svojih
gréhov zadobite! O kakó sveta je žea-
lost, kakó sladke so solze, ktere se od
smílena čez presvete rane našega Go-
spoda Jezusa Krístusa prelívajo!

2. Če kaka tešava, skušnava ali
slabost nad-te pride, podaj se hitro
ke molitve, ke benderju svetega križa,
in počúte se ve presvetih Krístusovih
ranah kako dobro zdravílo zoper svo-
je straste s' poniženo, pobožno mo-
lítvejo, in s' pravem premišľevanjem
negovaga terplena.

Premísla, kolakvan je bil sveta
križ, na kterem je Jezus Krístus slé-
čen ze ostrame žablami za te parbit
vísal.

Wtej zvesto toľkan bódečah ter-
nov ve krona Gospodova, ktere so pre-
sveto glavo Sinú bóžjiga takó neusmi-
leno prebódlá, in mu toľeko kerví iz-
točíte.

Dene letó in drugo orodje Krístu-

sovzga terplena ke sebe na stran: do- perj
bro branilo te bo po dneve in po no- nau
qa, de te nevidna sovraenk, hudiq gna
brez svetah misel ne najde, in tvøjiga neg
sarná za neqistama, vést ranlívama po- vsta
dobama ne ognuse.

3. Postela tvøja ne bode tadej
mehka, ke spomínu presvetega rojstva
navega Gospoda Jezusa Kristusa; am- Klí
pak ozkem, revnem, pa s' qednostma
ozalwanem jaslanam bode podobna, va
kterah je déte Jezus va planiçe zaví-
to, za revnem senam naméste æíde
odéto, in za majhno mlékam svøje me
matere devíçe dojeno jokalo.

Tvøje debelo in terdo zglavje naj stus
te nekoliko terdega grøba navega Go- po
spoda Jezusa Kristusa va skale opo- dita
mína, ke je za te na kriæe resníyno svet
umerl, globøko pokopan, in va grø- kter
be za velíkem kamnam zaloæen bil. veq

Tako pouívaj va míre Kristusovem, stoj
pozaba vsega, kar je na svéte, in vsa- zusa
ga, kar je va oqéh družah zalega in

do-perjetnega; vse to te bode prazno in
no-nayvrédno, de bow zdej ve svetoste in
líy gnade s' Kristusam, sodna dan pa za
jiga negovama izvolenama ka veyna qasta
po-vstal. Amen.

XIII. P o s t a v a.

am- Klínate ve presveto Jezusovo ime, in
ma ve ime negove, presvete matere
va devíne Maríje.

aví- r. » Moj Bog in Gospod! voda
íde me po pravam pota pred seboj.»

oje Tvøje pota, o Gospod Jezus Kri-
haj stus! so lépe, qiste in varne pota,
ro- po kterah se da práv in popolnoma ho-
o- dite. Na vsah tvøjih potah je mír in
no svetost; in pelajo vse tvøje verne,
o- ktere so iz saríja poníæene, ve tvøje
veyno nebewko kraljestvo.

n, Ide kamor qew, hoda, koder qew,
a- stoj ale seda, kjer qew; kliqa ve Je-
in zusa in ve negovo sveto mater Marí-

jo, in imej naméste družah tovaruwa nau
tele beséde svetega pisma ve misleh živ
» Moj Bog in Gospod! vóda me po in
pravam pote pred seboj". In perden in
tude we te: Prelube moj Jezus! » va kra
»raj me na mojih poteh, de se ne ope ník
taknem", de se ve wkodo svoje du bes
we po neúimernosteh ne oziram, in
nobene nemarne beséde ne rečem. le,

2. Verh téga vzeme tudi we tale do
pokrepčene nauk za popotnašo seboj str
daræe ga terdno kakor palašo ve roka ya
in reče ale bere večkrat pobožno re sp
kou: » Jezus in Marija! bodeta vsele G
in povsod moja zvésta tovaruwa in var ter
ha na vsah mojih poteh, de ne zaj od
dem, in de me od znotre ale od zuné
mnoge slepotíje ne razgube". po

Letá sveta molitev. » Jezus in Ma živ
rija" je kratka, lahka in umévná, sladki zu
misel, močan wket, zvésto branílo, per ve
jazen tovaruwa, neizrečena krepkost, ve
sela tolaæba, terdna podpora, která im
vsanega ubozega popotneka, svetá za in

nečevavija po ravnem pota va večno
živlene sprémła.

3a letó molítvejo dobíw tovarwa
in varha bolwa in močnejwa od vsah
kralav in knezov téga živlena, in svet-
níka víkwa od vsah svetníkov va ne-
besah in na zemla.

Kdor to molítev práv iz serija mo-
le, (in sa va vsam svojim djane jim
dopaste pargadéva), sprava na svojo
stran vse prebivavne nebes; ker za vsa
častjó gredó nebečane za svojim Go-
spodam Jezusam Kristusam in za svojo
Gospó, za presveto, prečastitlivo ma-
terjo Jezusovo Marijo, ktera sta vrédna
od vsah čevena in hvalena bita.

Tude ob smertne ura mu bosta
pomocníka, kdor ji ima va svojim
živlene tovarwa. Ne zapučaj zdež Je-
zusa, če hočew per Jezusa in Marii
večno živéte, in zveličan bita.

Brez skerbí lahko popotva, kdor
ima va svojim serije Jezusa in Marijo:
in kdor nu imena velíkrat ponížno ime-

núje in za jezíkam čestí. Veselo se za nu negove roke in noge premikajo, jezik ji imenuje, srnje se ju veseli, okó se joka; ke níma se povzdiguje hrepeny pogled, nu kuwúje in objema, in pred níma se parpogujejo negove koléna.

3. Blagor mu, kdor Jezusa in Maríjo pogosto imenuje, ji pobožno klíče in pozdravlja, in se ju ve lubezne spomne! Blagor mu, kdor ji za veliko hvalo, za veselo častjó, za lépam spoutavanem, za gorečo lubeznejo, s' sladkam hrepenenem in vas zamaknen ve veselo pétje čestí!

O kakó sladak je Jezus, in kakó sladka negova preluba mati, svéta dávína Maríja! Blagor popotneku, ktera vselej in povsod, dokler je ve svojim živote tukej na ptujim, nebeuka dom ve mislah ima, kjer Jezus in Maríja za vsama svetníka in angelne neizrečeno vesele in večno veličastvo imajo!

Blagor popotneku, ktera na tém

svéte ney stanovítnega néma, tamuy
razvezan in per Kristusa ve nebesah
bite æelí!

Blagor revnemu in ubozemu, kte-
re vsak dan nebevskega kruha præsot
hoda, in ne neha per boæji mize
poniæno molíte, dokler drobtíne ne
prejme!

Blagor povablenemu na jagnetove
gostí, in prédan tje pride, jagne ve
presvetam zakramente poboæno pre-
jema!

4. Zakaj, kolekorkrat sveto ob-
hajílo poboæno in vrédno prejmeu,
ale mavnæk Bogú ke yasta dar svete
maue s' yastjó in poboænostjo oprav-
la, tolekokrat je ve duhe gost Jezusa
preyastitlevega in negove preblæene
matere Maríje.

Tak kristjan je uyenæn Kristu-
sov, koplan svete devíne Maríje, to-
varu angelíov, roják apostalnov, do-
màuy boæji, ve røda s' svetníke in
perjatel nebevyanov.

Tak beŕí pred hrupam ľudí, se varaje praznega govorjena, premiŕluje Jezusove beséde, in skerbno nad svojim serŕam in nad vsama svojima poutka quje, de Jezusa, Maríje in vsah svetníkov bŕŕjih ne razŕale.

Posvečene in milost prejme od Jezusa Gospoda in zvelíčarja svojiga, in kedar van klíče, ga on ve svojih svetah nebesah uslíwe, bode kjer kole, in ve ktere kole nevarnosta.

Ko so se učenŕe po morji vozíle, in od strahú, de ba se ne potopíle, ve Jezusa kličale, je bil preŕer per nih, in jim je rekel: „Zakaj ste boječe? ... Jez sam, ne bojte se.”

Jezusove beséde so sladke nas tolaŕate, moŕne nas varavate, perjetne nas razveselíte, polne dobrote nam odpučene, in polne mílosti nam večno ŕivlene date.

XIV. P o s t a v a.

Stanovitno bojvata se zoper pregréwno nagnene, po zgledu svetníkov.

1. » Mowka bodete, in junáwkaga serija.»

Kakor se iz Kristusovaga terplena in iz terplena vsah svetih martenekov ujamemo, nadloge volno terpéte; takó se tude od presvete devíne Maríje, od vsah svetih devín, vdov in druzih svetih duw ujamemo, meseno poxelene krotite, za bogastvo ne marate, vse posvatne rečí zanejavate, in le, kar je nad name, lubite in iskate.

Skarba tedej, o sluæabnek bœji! nepremaglivo poterpeælívost keruanskih junákov posnemate, hudícu in negovemu navdajanu nasprotavate. Lej deviwko stanovitnost wabkeh déklen (Nææne, Jerne, Barbarane), in uje se od nih vse mesene zapelivoste in

vse gréhe zanačavata, in deleq od njih bite.

Če te Bog po svoji dobroti par tvoji revčani qasno bogastvo dá, ne bodi takó nesrečan, de bi se zato povzdigeval; ne bodi takó neuman, de bi nan svoje sarnje navezeval: ker ne véw, kakó dolgo bow živel in premožene imel.

Ne dolzaga, ampak svetega življenja se vouče; zakaj boljša je dobra vést, kakor vsaga sveta blagó. Če veq imaw, ostrejša bo sodbá.

2. O kakó golufno je vesele, kakó kratko veličastvo sveta, qe se je kdo va bogastva, va qastéh in va vesonéh stanovéh vweq! Konarj téga so neizrečene boleqine in neskönyno žalovane tam, kjer prekléta s' hudiqa vred veqno gore brez upana iz pakla kadej réwena bite.

Nasproti pa kolekuno zveličane imajo izvolena, ka se ze angelja vékome vesele, tam kjer se bo nar vík-

wa zveliqane par Boga in negovih svetnikih večno vživalo!

Kakó srečna so bili močje, kakó pametne devíne, ka so zavolo Kristusa vse zapustile, in po ozkem pota ve nebesa popotvale!

3. Védate tedej, ví zvésta in pobožna Kristusova služabnika, de se morate, dokler živatè, zoper mnoge telesne in duhovne skušnave bojovate, molite, se postite in trudite.

Morate svoje teló strahovati, de se ne poovaba, in duhu nasproti ne poračuje, de se vez duvo ne povzdigne, je ne zapelá in ve pekel ne potegne.

Kaj pomaga tukej telesu sladko strépe, posledneq, pa ve peklu prestrauno terpéte?

Kaj pomaga ve tém živlenu par ludéh qast in hvalo iméte, ve perhodnem pa s' hudodélnike in hudíqve ve sramote in ve pogublena bite?

Na tém svéte učenemu in vesó-

namu, ne pa izvolenemu bita, je per ga
Boga in negovih svetnikih nar veče pov
sramota in nečast.

Nasproti pa s' Kristusam terpéta,
in od hudobnih zanečevanemu bita, in
je nar veče slòv, čast in zaslužene ne
per Boga in negovih svetnikih.

Zatoré prave Jezus svojim učen- ro
nam, (in s' téme besédame toláče
vse verne, ktere zavolo negovega ime- ho
na krvíno in stiske terpe): »Blagor dr
vam, (prave), če vas ljudje sovrače-
jo, in zavolo mójiga imena obrekujejo sk
veselíte se, in od vesela poskakujte; sv
zakaj vaše plačilo je obílno va ne- m
beseh.» sv
m

XV. Postava.

Stanovíten bode na svojim méste in va
svojim poklíne.

1. »Bodete védno stanovítne va
služba Kristusove.»

Povej ma, lube brat! kaj poma- dj

perga, in čemú je sam tar tje létate,
veče povsod veliko vidate in sliwate; ve ne-
beško kraljestvo pa ne príte?

Blagor človeku, ktere svoje sernje
ite, in svoje misle pred vsam razguble-
ene nem varaje, se beræ spet zdiheváje
sam ve sebe zbere, in Bogá za zame-
en-ro prose.

Gorjè te, ktere velikrat od doma
me-hodeu, čas po nepridnem trateu, in
gor druge pohujwau.

Kdor je rad domá, in Bogú na
jo skrivnem sluæe, in veliko mole, in
te; svete bukve piwe, in pridno sveto pis-
ne-mo bere, in ze omečenam sernjam,
svete račí premiwluje; tak ima dovol
mirú.

2. Kdor prazno postopa in čenčá,
ga je tréba ostro posvaríte, in od ob-
ve-čaneh pogovorov ločíte, de tisteh,
ktere so rade priprostega in otročjiga
sernjá, morebite ne zapelá, in jih s
ve-svojo nečímarnostjo ve beséde in ve
a-djane ne pohujwa in ne zmote

O ti, ki imaš rad nerodno veselje in napučenost, boš se privedel do tega terplena, kjer boš mogel za vsako nemarno, nespametno besedo, za vsako hudobno misel veliko prestat.

Veliko boljše se je tadej zdej bat in varovati, in spokorne solze točiti, kakor pa na unem svetu za vsak smerten greh ve družbe hudobnih od hudicev ječnemu in mučenemu biti. Gotovo de ne wala, ne igra ve večnem peklenškem ognju goréte, iz kterega nobena roka ne more rešiti.

3. Kdor be se to práv ke serhu vzeti, in zvésto večkrat premisliti; kmale be vse posvetno zanejeval, in vse telesne slaste studel, de be po svoji smerti večnemu terplenu odšel, in nebško veselje dosegel.

Gorje jim že zdej, pa we bol ve prihodno, ktere za sodbu boje malo marajo, in jim skore vse malo de,

ker unega terplena na svojih života
we ne občutejo !

XVI. P o s t a v a.

Bog ga tolaže, kdor zavolo Kristusa
terpi.

I. » Na svéte boste mogle stiske
terpéte ; pa zaupajte, jez sam svét
premagal. »

Velíko jih prave po znanem pre-
govore : Lože mu je terpéte, kdor
ima tovarwa terplena. Pa kdo je ta
takó dober in dobrotlev tovarw, ka
ze name revneme in slabeme vred
terpi ?

Naw Gospod Jezus Kristus, ka je
za nas terpel in na križe umerl, ka
se ve svetem Evangelii duw ozdravní-
ka in pastírja, in æalostneh, stiska-
neh, revneh in slabeh, pobíteh in
ranenah tolaženeka imenuje. » Zdrave,
(prave), ne potrebujejo zdravníka,
ampak bolne. »

Ravno takó govori od nega sveta David ka tolaæba æalostneh, rekoq: „Gospod je blíz per nih, ktere so stiskanega serná.” In ve nékem drugem psalma govori Bog sam vsanemu, ktere skuwnave in britkoste tarpí, de naj ne obupa: „Jez sem per nem ve negove britkoste, otel ga bom, in povelíqal.”

zakaj rés sílno tolaæno za vse æalostne in mnogo stiskane je, de je bil tude Kristus za nas skuwan, æalen in za mnogem terplenem obloæen.

2. Ako ba terplene in britkoste na tém svéte nauæ duwe zvelíqavne in dobre ne bele, ba jih Bog, ka je ve vseh svøjih poteh nar víkwe dobrota in pravíqna, ne perpustil.

Lej! Bog né svøjimu lastnemu edínemu Sínu perzanesel, ampak ga je tepste dal; kdo se tí, de se prederznew qez negove wíbe godernate, dokler véw, koleko gréhov se storil?

zakaj to je vender vsaj po praví-

ne, de hudoben in nepriden hlapetj,
če je nekoliko tepen, čež svojiga Go-
spoda ne pregovarja, ker je Sinu vse-
mu lubeznivemu in brez vsega gréha
tolekan in tolekah ran dovolj.

Tuda to je po pravíne, de bol-
nik, ke zdravja potrebuje, vsaj neko-
leko zdravil nékej časa pijè, ker je
zdravnik zdrav vso grenko pijačo iz-
píl, de ji je ves smerten strup odvzel,
človeka na dušo in na telese mrtve-
ga oživel in popolnoma ozdravil, in
ga od večne smerte otel.

Zelo je tadej hlapetju težja polaj-
wana, če zmisle, de je tude negov
Gospod, sama nedolžnost, we večje
težo nosil.

Malostnemu je žalost zelo polaj-
wana, če práv premisle, de ga brit-
kost, ktera ga zadene, od gréhov čí-
ste, in mu upane da do večnega zve-
líčana, če jo s' pobožnem duham
preterpí.

3. Gotovo je revnemu hlapetju ve-

líka čast, če je v obléko svojiga Gospoda obléčen, in se ukerlatam kraljevaga Sinú ozalwan, v kateram mu je prpučeno ita v æenitvane večnega krala.

Obléka Jezusova je poniænost serhá, revučena v potrebneh reučéh, poterpælívost v nadlogah, stanovitnost v ednosteh.

Komur je strahævavka bœæja wiba milostæ dar, zadobí po strahævane zve- ličane svoje duwe, in bo v nebesah tolekan večæ častí véneæ prejel.

Blagor mu, kdor umé, kaj je revučena in pomankane Jezusovo, ka je, on nar bogatejwe za nas reven in v potrebe bil! Blagor mu, kdor umno za ním hode, v vsakdaneh nadlogah svoj kriæ na se vzame, in ga ka zve- líčanu svoje duwe do zadnega volno nose!

XVII. P o s t a v a.

Imej vselej in povsod dobro vést.

1. » Svøjò duwo nosem védno va svøjih rokah. »

Kdor hoçe va veyno æivlene pri-
te, né zan ney bolwega in pridnewe-
ga, kakor pogostem mislate va zveli-
çane svøje duwe.

Bere in prebiraj vse : le va Boga in va
bogaboječem æivlene je zveličane za du-
wo, drugé nè. Torej je duw Gospod
in Zveličar svøjim učenham djaj; »Kaj
pomaga ulovéku vas svét pardobíte, če
pa na svøji duwe wkodo tarpí?

Kdor te beséde veukrat premisle,
in za zveličane svøje duwe bol kakor
za çasen dobíçek ale za telesan æi-
veæ skerbí, on je rés umen kupçe-
vavaj, ker duhovno in veyno bol çi-
sla in iuçe, kakor manlívo.

Eden tisteh dobréh in zvésteh
Kristusovéh hlapčov je, ke za dvéma
talentama wtire, in se petama deset per-

dobí, in tude enega vè zemlo ne za-
kopá, ne zaigrá in zanečevavno ne za-
veræe, temuq raji ale komu ubozemu
dá, de zai mole, ale pa na altar
boæji poloæí, in Bogú tude za nar
manwe prejete dar hvalo vé.

Blagor umnamu in per malem zvé-
stemu hlapnu, ke vas svoj čas vè do-
bro oberne, od ptujih reqí, ktere ga
ne zadenejo, molqí; ke je iz lubezne
do Bogá takó rekoq gluh in mutast;
ke vè sréde posvetnega hrupa mírno
æiví, in védno svojo duwo pred seboj
vè svojih røkah nose (je vareje).

Ne spravuj tedej radovédno, kaj
druga délajo, drugaq kar je iz lubezne
do Bogá in iz perjazne lubezne do
bliænega tréba.

2. Ne iuæ hvale per ludéh; zakaj
to je neqímerno: pa tude zanečevan
bite od nih se ne boj, ker te to neq
ne škodeje, ampak tvojo duwo qista
in poniæuje, in jo ke velikemu nebæw-
kamu plaqilu povzdigúje.

Le kdor za Bogá kravíno tarpéte
vé, zasluæe od nega povikvan bite.

Kakor se ti, o moj Bog in Go-
spod! záme tarpel, takó moram tuda
jez zate tarpéte, in za teboj iz vse
mojí hodite; ker se svetemu Petru
djál; Møde za mano j.

Ala gorjè menè, o Bog! ker zamo-
rem we takó malo zate tarpéte. Veli-
ko obétam, pa iz deseterah komej eno
spolnem. Dovol skleпов délam, tode
skore nobenega ne dostojím. Zgol sam
sem téga kriv, in nobenega izgovora
némam. Møja lenøba in møja zani-
karnost poveljujete møje gréhe.

Koga zamorem na vse to mislite
in reuè? O naj družega nè, kakor za
zamero moram prosíte, in pa zdiha-
vate rekou: » Gospod, grawil sam,
usmíle se me! »

Takó so storile in ujile vse svet-
níke pred teboj, in takó délajo we véd-
no vse tvøji zvéste sluxabneke.

Prosíte za me vse svetníke in per-

jatla bōæji! zakaj slab ułovak sam, ney dōbręga ne najdem ve seba, in vas vse poniæno prosam, pomagajte me!

Molitev saromáka.

3. O moj Bog in Gospod! tí svete uez vse svete! nagna svoje uhó ke zdihavanu svojiga revnega hlapčja! „Pomágaj me, in bom réwen, in bom védno tvoje postave premiučeval.“

O de ba bil miloste deleæen perutét bite malem tvoje uéde ve tvojim kralęstve, ktero se poniænam, in nim, ktere te ljubijo, perpravel!

O Bog! ti moja moy! tebe hočem iz vsega saręa ljubiti, po tvojim svetem povelę. Ti se moye upane in moye zveličane; tí vse kar æelím.

Daj me razsvetleno spoznánost zoper vse zmote; čisto saręe zoper vse nečistoste; pravo vero zoper vse dvo-me; terdno zaupane zoper vso neza-

uplevost ; gorečo lubezen zoper vso
lenobo in zoper vso zanikarnost ; veli-
ko potrpelivost zoper vse zoparno-
sta ; svete misle soper vse ostudne po-
dobe ; stanovitno molitev zoper vse
hudičeve skušnave ; skerb per brane
zoper vse razmišlene sarnjá ; dobre
déla zoper stud in dušno zaspánost ;
pobožen spomin tvøjiga svetega terple-
na , de umorím vse straste. Dodéla
me , o Bog ! vse te dobrote , in po-
terde me ve vseh svojih svetih besé-
dah. Amen.

XVIII. P o s t a v a.

Dobro je ve samoté bite , in moljate.

I. »Tej ! deley sem zbéæal , in
bil ve samoté.»

zakaj ? Zavolo toľako dobraga , ke
iz téga izvira , tar de se sarnje razmiš-
lena vareje , ke rado pride , ye se mno-
ge rečí videjo in sliwajo. Kar okó ne
vide , ale uhó ne sliwæ , tisto tuda ser-

ηά ne bolí in ga ne déla nepokoj pa
naga.

Na skrivnem tadej bite in molya-
te je dobro, de se seriju mir in gnada jo
pobožne molitve zadobí.

To zadobite veliko pomaga ložite de
se od drhal, in ve samotno, kjer no-
benega hrupa né, béæate. Kakor riba bi
zune vode kmale pogíne, takó je tu- po
de samotnek (in vsak pobožen kri- po
stjan) zune svoje samote kmale raz- ra
gublen in za gréham omadævan.

Pridna beqelena nabíra po ηvétji y
medú, in beræ zletí in pride ves n
ve svojo hiwanjo domú, in ga skerbno
ve pan skríje, de ima po zime na tí
skrivnem káj æivéte. Svojo slaujiηo 3
skríje zató, de po svéte letáje svojiga
truda sadú spet ne zgubí.

Drage diwawe bol dawæ, ye so ve b
kake posode zakríte; ye so pa odkrite,
se kmale izhlape.

ηvetlíηe, kterah se veliko rok
dotika, se pohabe; ve ograjenem verte

pa in za visokem zidam obvarvane ,
ostanejo lépe in brez madeža.

Rože na zagrajenem vrtu raste-
jo brez skrbæ; če jih pa na ulenje
veræejo , usahnejo , in jih poho-
dejo.

2. Takó zamotneka , če noče doma
biti , ampak pogostam od dóma hoda ,
posvetne ljudje zanečujejo ; če se pa
posvetnih druæb ogible , in ve samotæ
rad ostane , se ga svetega mislejo.

Gorečo svéço véter beræ ugasne ;
če jo pa ve lehterno denejo , gorí , sta-
novitno.

Takó se tude duh poboænosta ve
tíhe samotæ nar bol perhrane ; per
zunánah opravkeh pa se rad razgubí.

Bode tedej rad doma , bode rad
ve samotæ in molje , če hoçew po-
boænost in mir ohranite.

Kdor je rad per ludéh in vendar
ve seba ukode ne terpí , mora veliko
krepkost iméte in nad seboj zelo çute.

Ostane tedej zavolo poboænosta

rad ve samotě, ve svoji hlučnosc, kakor sveta devina Marija, ka je sa svetem k' né od Bogá iz nebes poslanem angelam govorila: de sveta angel, nebeška pošal, tvoje duwe zvésta varh, tude ka tebe pride, in de hudobna duh ze vsam svojim navdajanjem delu od tebe beži.

Néke pobožen člověk, ka je rad moljal, je djal: » Malokdaj s' kom dolgo govorim, de ba svoje vestí ne omadešvål.»

Drug je rekel: » Sílno svet pogo-
vor mora bita, de ba belo bolwe go-
vorita, kakor moljate.»

Tretji je djal: » Beséda o pra-
vam čase govornena je želahčen ka-
men.»

Četerte je perstavel: »Kdor svoji-
ga jezika práv vareje, né opravlíven
in lašniven.»

3. O kakó hvalevrédno, kakó ve-
selo je govornene možá, ve číger be-

sédah né neq hudobije in neujimarnoste, neq golafíje in zvijaj.

Mnoge govore od mnogih rečí; pa nè brez nevarnosti svojiga jezika, ke je ke hudemu takó uran. Kdor ima ve barzde svoj jezek, in je rad domá, in rad pogostem mole, on vzeiva obilno mirú.

Imej rad moluceyega sluseabneka bozejiga; posvare postopavnega besedáya, in varej se golúfa. Béæe pred hrupam; bode rad ve samoté; deræe se poniænega in poboænega kristjana; potarpe volno zopernega sitneæa iz lubezne do Jezusa Kristusa, ke se je dal na kriæ záte perbite.

4. Mlad maneh je ypravval staraga, ktera meniuka postava je nar bol perpravna mir in poboænost na svéte zadobite; in lej kaj mu odgovorí: „Deræe se, prave, od oqakov zapovédanega molqana; ogíbij se hrupa in postopana.”

Te trí rečí so samotneku (in

vsarjému bogaboječemu kristjanu) so-
sebnó potrebné, in Bogú in angelam
parjetné; namreč: 1) délo zoper po-
stopané, 2) vesele do brana in učena
zoper stud serija, in 3) stanovitna mo-
litav zoper zalozevane hudičevó.

To perporočajo stare in mlade
očake; zakaj molčev in bogaboječ sa-
mótnék zadobí bōæji dar, razdramé
serije, in ima bōæje razsvetlene, de
premišluje svete skrivnosté.

Kdor pa rad od dóma hode, in se
ze vsakém pogovarja, in prazno po-
stopa, tak je nevrédén nebōwkeh da-
róv, in je drugim zoperu.

Prevzetník ne more dolgo mol-
čate; ker se hoče skazevate, de je
učén in bol hvale vrédén od dru-
žah.

Kdor je vé govorjene svéje glave,
je po pravíne zanačlev; kdor pa rad
spodobno molčí, nega imajo rade vse
sosédje.

Sam do sebe majhne, do družah

pa velike misle iméte, je znamne velike poniženosti serhá.

Se vž svojim duha povzdigevate, in per svoji Bogú in bližnemu nasprotna terme ostate, spričuje veliko prevzetnost. To so nar nevarneve gobe, Bogú zoperne, in večkrat že naglo smertjo vdarjene.

Kdor je rad priprost, nedolžen, ponižen in pokoren, je lahko povsod vesel in brez skarba.

Malo govorite, prewírnoste se varavate, le dobre reči perpovedevate, in vse spodobno opravate, je hvale in častí vrédno. Store vse po pamete, to je nar lépve čednost.

To nam Jezus Kristus že letéma besédama perporoča rekoč: » Imejte sol vž sebe, in mir med seboj. » In svete apostel Pavel kaže prave: » Vse vaše govornje bodo se solejo osoleno. » In vž bukvan Joba se bere: » Kdo bo jedel neslano? »

5. Kdor je čist in sramočev,

quje nad svojim serham, nad svojima
besedama, in nad vsemi svojima vedno
hudega lakomnega poučke, de ne
grwi, in Bogá in bližnega ne raz-
æala.

Kdor rad neujmerne pogovore
posluwa, in tude rad od njih govori,
néma skesanega serhá.

Kdor svojiga serha in jezika ne
váraje, zgubi kmale gnado skesanostæ.

Kdor rad govori, govori kmale
preveq.

Ako ba ve svojim serha križane-
ga Jezusa zvésto hranil, ba iz tvøjih
ust ne belo kmale neujmerne in ne-
marne beséde sliwate.

Ale ker Jezusa ve svojim serha
zvésto ne hranew, zatore velikrat zu-
nánega slabega in praznega vesela
iuyew, ktero tvøjimu serhu malo po-
maga znotreno teæavno | britkost od-
pravata.

Le sam Jezus dá serhu pravo ve-
sele, in ozdrave vse gréwne bolézne.

Prej, z' eno samo besédo zamore skesano serje od vsaga hudega réwite; ker veje je dobrota miloste bœæje, kakor gréwneka hudobija.

Zakaj néka takó rad neujimerne posvetne pogovore posluwaw, po ktereh je tvoje serje tolekan nepokojno in razgubleno? In zakaj rajwe presladkeh Kristusovéh besedí ne posluwaw, ktere te zamorejo ve vsake britkoste po noce in po dneva razveselite in pokrepuate? —

XIX. P o s t a v a.

Reveæ naj se ke Bogu svojimu varhu podá.

I. » Tebe je reveæ pučen, ti bow serota pomočnik.»

Blagor reveæu, kteremu je Bog ve vsake britkoste odraweník, ve vsake stiske tolaænek, ve sílne potrebe edino upane in edina pomoč, in ve kra-

lestve večnega zveličana uastitlivo
plačilo.

Velika uednost je radovolna rev-
uana, ktero kdo za Kristusa na se
vzame; večno je meno plačilo per an-
gelneh ve nebesah. Tje ne pride tat
krast, ne tolovaj jemát, ne ubijaven
morít.

Bogatinje téga svetá imajo veliko
nevarnost in vsakdane skerbí, za
ktere Kristusov slæabnek, ke se vse-
mu na svéte odpové, neq ne vé.

Veliko prostost ima zvésta duwa,
ktera zavolo nebeskega kraléstva, in
iz lubezne do Jezusa Kristusa na své-
te neq lastnega néma, temuq vse le
ve Kristuse imá, ke se je za nas ve
revujeno in ve boleqíne podál, slé-
uqen na kriæe vísel, in né imel kám
svø e glave poloæite, ala svøje roke
ala noge djate.

Ala je bil kdàj kak ulovek takó
reven in uboæen? Gotovo de nè. Za-
toré je pa tuda le negovo ime uez

vse, kar je na neba in na zemle, poveljano, in cez vse večno castitlavo.

O sveta revujana! ako ba te Bog sam ne bil izvolil, ba te zavolo tvoje terdobe vse ljudje zanejavala.

Blagorna revujana! prevzetnosouí in veliko gréhov perloænost odprave.

2. Zarés revan ve duha je le tista, ktera se zavolo nobene besede in zavolo nobenega dobrega déla ne prevzame, in ne æelí ney vesonega, de globokejwe ne pade.

O kolekwna qednost je revujana, ktera se vsemu odpové, in ney lastnega néma: nebeuke vrata duwe odpre, castí krono povelíya, in bo vrédna se sveteme marterneke plaqílo poterpeælívosta prejete, kakor hitro bo konaj Kristusove sluæbe ve tém revnam æivlene.

Práv in zvést Kristusov sluæabnek je, kdor iz lubezne do mega po-

mankane in vse druge nadloge ponizeno terpi.

Blagor mu, kdor vé iz svoje potrebe in slabosti uednost napraveta, in se ve vsam, kar terpi, ve boeje volo podata!

Ne aealuj tedej prevee, o revee! ee nujo terpiw; ne bode nejevolen, ee te zasmehujejo in parjatile zapuste.

Oberne se ke Kristus, ke je bil zate reven in slab; iue tolaeebe per Boga, tar le per Boga, ee hoeeu prostost zadobite. Noben drug potolaek, naj se zdi veleak kakor hoee, brez Bogá nee ne vela; ne terpi dolgo, in ne zadoste.

3. Izvole se tedej Jezusa Kristusa Sinu boejiga, de te bode poseben parjatelj in aeahtnak, in zapuste rad iz lubezne do nega vse druge.

Ne parjazne se ze nekomar, kdor te hoee od svete Kristusove sluxe zaderate, in ke posvetne lubezne in

va pakel zapelata. » Wærøk je pot, ka
væ' pogublene pelá, in veliko jih po
nem hode », prave Jezus Kristus.

Le on te je zadosta, le on te za-
more popolnoma razveselíte; zakaj on
zamore vsem tistem nebeško kralest-
vo date, ktere posvetno kralestvo za
vso negovo lepoto yred zapuste.

Svét in nega poæelene prejde,
kakor dem, kakor vele ηvét. Ostane
tadej zvést per svojim sklepe Bogú
védno sluæíte, revne brat! Poterpe
nou in dan per svojih brateh vse
mnoge teæave, onde kjer se se iz lu-
bezne do Bogá parveu izvølil bite,
kjer se svojim starwem in svojimu
rodu slovó dal, in se do qistega Bo-
gú dareval, de tude væ Kristusovem
kralestve æníme in za vsema svetníke
veyno vesele zadobiu.

Za majhen terpeæ, za kratke bo-
leqíne na tém svéte, bow imel væ ne-
besah veqen pouítek.

Misle pogostem svete Kristusove

rane, in boleče bule revnega La-
narja; to te bo ke pridu, kedar bou
mogel umréte in svét zapustite.

XX. P o s t a v a.

Od revnega in bolnega Lanarja.

I. »Reveæ in poln boleçín sem;
Gospod, pomagaj me!»

Takó govori reveæ in bolník, ke
po Boge in po boæjim kralestve zdi-
huje.

O reveæ in bolník! prenačaj vol-
no nekoliko çasa boleçíne na æivote,
pomankane jedí in obléke: sej ne bou
dolgo tukej terpel.

Zahvale Bogá, ker je loæej tukej
za revnema in bolnema tarpéte, ka-
kor va perhodnem za bogatema in
mogounema va pekla jeçenemu bite.

Mísle gréhe svojiga preteçenega
æivlena, s' kterema se Bogá in bliæ-

La- mega tolokrat razgalil. Vdaj se straliev-
vavke Gospodove, de se te gréhe od-
puste, ktereh s' pokoro in zadost-
vanem we nése popolnoma izbrisal.

Misle tude ke svojimu potolaeku
vse sílne bolečine in svete rane Kri-
stusove, ke se je zate tolekajnemu in
tolekwnemu terplenu podvergel.

Ke svojimu polajuku spomne se
tude revnega in krulevega Lanjarja,
ke je bil po svoji smerte ve Abrahama-
movo narouje veselo sprejet, in boj
se konja mehkučenega in sladkoživ-
nega bogatína, ke je bil po svojih
gostarijah ve pekel pokopán, iz kte-
rega zan né veq revena.

Glej tedej, kaj se je bol izbrate,
nekoleko časa ze bolnem Lanjarjem ter-
péte in stradate, in poté se Krista-
sam se večno veselíte; ale pa majhno
časa ze zdravem bogatinnam ve vese-
le in ve obílnoste živéte; poté pa
nenadjama umréte, ve pekle pokopa-
nemu bite, in s' húdiqve ve večnem

oglasite? kdor pamet ima, se mu
ob kratkem beræ dopové.

2. Blagor ulovéku, kteræ to pre-
mísle, in se za uasa svojih gréhov
spokorí, de ne bo s' hudobnema ve
pekæl pahnen, ve prestrauno veyno
terplene.

Kdor se zdej od svetely naukov
ne da omeúta in pobolwata, ne-
ga bo ve prihodnem æivlenu pre-
strauna wíba zadéla, ter brez prida in
veyno.

Te nesreçe néma revne in bólnæ
Lanar; zakaj negovo duwo so sveta
angela za veselem ve Abrahamovo na-
rouje prenesla.

Posluwaj tude we veliko družæ
dobrot, ke jih je bœæje usmílene rev-
namu Lanarju dodelilo.

Ménem de né imel bogateh par-
jatlov, de ba ga beli obiskevalæ, ne
sluwabnekov in pomoyníkov, de ba mu
beli strégle, ampak, kakor Jezus pra-
ve, pse so mu rane lízat modíle. Samí

ti so mu beli v negotam britkam
stane v tolæbo puçene.

Zamore pa ulovak slabu iméte,
kakor ue mora od vsah ludi zapučen
per æivala tolæbe iskate?

In vander né je belo sliwata iz
ust téga uboæna ne nejevole, ne
tæbe, ampak le ueçene in zahva-
lene.

Nemu, ke mu je uloveka hudo-
bija vso tolæbo odvzela, so divje æs-
våle pohlevno in parjazno strégle.

Çe se tedej bolån, ne godernaj,
ako nékaj çasa nobene tolæbe némau
in ve bolézne boleçine terpiu; ampak
misle, boæja lubezniãa previdnost ta-
kó hoçe, de tukej hude boleçine ter-
piu, de tamkej pogublen ne bou.

Laiar je morebite le ñelo majh-
ne gréhe storil; tí pa se jih veliko
æe smertneã.

Terpa tedej volnó boleçine v svoji
bolézne, in vesela se, ue se çasa od
ludi zapučen, de bou vréden ze rev-

nem Lanjarjem ve nebeško kraljestvo Kri
prite.

XXI. P o s t a v a.

Kakó sveto pismo prav razumévate.

I. » Razlagane tvoje beséde raz-
svetluje, in daje umnost majhnem. »

Vse, kar je ve svetem pisme sta-
rega in novega testamenta zapisanega,
je ke navemu podučenu zapisano, de
Bogú zvésto služimo, se hudega va-
rajemo, in se Bogá nar vikue dobrote
iz vsaga, čistega in popolnoma serna
tukej in véjno deržemo.

Kar ve svetem pisme ne uméu,
premišluj ponižno, in kar ne zapopa-
deu, prošé spoutevavno učenih, de
ta razloče; ker razkladane bože besé-
de razsvetluje serna majhnem.

Če vesonah rečí ve ne moreu umé-
te, uče se ze majhnema lahkeh rečí
po zapovede našega Gospoda Jezusa

tvō Kristusa , ke prave : » Pustite majhne ke mene , ker taneh je nebeuko kralstvo. »

Kar je nad tvōjim umam , ne preskúj in ne presoduj prederzno , ampak vse svetemu Duhu izroče , in zvesto verej za resníno ; zakaj sveta Duh je učenik vse resníne , in ne more leží spričevate.

2. Mnoge imajo mnoge dvome ; toda né sveto pismo téga krívo , ampak slepota taneh ljudi , in njih lenoba premišlevate nauke svetega pisma , ke ima ve seba potrebne resníne véčnega živlena.

Bere tedej rad sveto pismo , pridno poslušaj razkladane učenikov , in skerbe jih uméte.

Braven téga pa ne opučaj molitve in svete maše ; zakaj ve molitve in ve svete maše se poboženem velikrat marskàj tamnega razodene , kar prevzetnem radóvédenem rado skrito ostane.

Majhnem in priprostem je priprost

nauk' velak dobíček ; globok pa ba
jim ukodeval. Vender pa, če se jim
temne nauke razloče, so jim tude ke
prídu.

Kdor pridno posluša, kar se va
kerkve ale pa domá bere, in skerbno
premišluje, kaj ima nauk va seba, mu
je vsaka beséda brana ale sliwana
med.

Dokler je človek va tém umer-
jočem živlenu, se lahko vedale več
naučí, in takó lahko va naukah ne-
bevkah reči raste; ale svetlega spoz-
nana in gledana, kakoruno imajo svet-
níke in angelje va nebesah, ne bo
dosegal, dokler po Kristusove mílosti
veličastva večnega zveličana ne za-
dobí.

3. Mōčna in terdna jéd je majh-
nam in slabem ukodlíva, lahka jéd pa
in vsakdana pijava je tečna hrana
otrōkam.

Same orgle in nekoleko pevčov
pojó dostekrat perjetneva in bol gine-

jo , kakor veliko pévηov glasno in
jim tanko vpatjè , ke mehke sarnηa enako
ke hreuyeyamu gromu bol strawe , kakor
jim dōbro dene.

Velike bliske ouí slepe ; luqanηa pa
ve lampe je ouesu newkodlíva.

Kdor hoqe ve dereyeh rékah pre-
derzno plavate , ga vode poæró ; kdor
pa po moste gre , se mu vodne nevar-
noste né bate.

Velikrat hode jagne brez skerba
po pote , kjer moyna vol pade , ga vlé-
yejo , zveæejo in zakolejo.

Ravno takó najde milost , kdor je
priproste vere in poniæene pokoruyene ;
kdor pa ve se zaupa , zgubí kar imá.

Ysøke reuyí prevzetne sarnηa kma-
le napuhnejo ; ale posledneuy se njih
baharau sramota vtépa.

4. Sem videl parjatile priprostoste
ve svøji molitve od poboænoste joka-
te , ko tiste , ke so glasno vpíle in pé-
le , néso neuy tanega ve svøjim sarnηa
obqutile.

Od kod je to? Od tod, ker se pri-
 proste in ponižane ve vsam svojim dja-
 na in ve vseh svojih besedah le Bogu
 dopaste peržadéva. Negov glas, ktere
 ima pravo, seryno priprostost, je per
 Boga ve nebesah; unega pa, ktere za
 razgublenem sernam mole in poje, je
 med ludmi na targe in na ulajah po
 méste.

Kdor rés misla, kaj imajo psalmi
 (in druge písma) ve seba, in pouasa
 bere in poje, obquta nebewko in slad-
 ko vesele pobožnosti.

Ker rés sladak je Bog vsem, kte-
 re so pravega serná, ktere le negove
 qastí iujejo, ne pa svoje hvale.

Preblážena je beséda qlovéka, kte-
 re takó govori in poje, de mu serne
 gori, kdor ga slíwa.

5. Prédén petelen zapoje, s' peru-
 tame zaklopoqe, in sam seba serynost
 déla; takó naj tude kristjan, ktere
 imá lubezen in pobožnost ve molitva

nar prej sam sebe pobolwa, prėden
druge svarı.

Kdor sam per sebe zaęnė, in nar
prej nad seboj pobolwa, kar mu nad
drugama nė vweę, ták je dober in uman
uęenık.

Svete Pavel je veliko ludı poduęil,
in se vander pred vsama družama grėw-
neka imenuje rekoę : » Jezus Kristus
je perwel na svėt grėwneke zvelıęat,
med kterama sam jez perve ; nėsem vrė-
den apostelna imenavate se. »

Zakaj to, o svete Pavel ! Zató, » ker
sam ıęerkev bōęjo preganal. »

Kakó se pa svėt in po pravięe ęa-
stitleva posoda ? Ne sam iz sebe, ne
po ęlovėke, ampak po poklięe in po
razodene Jezusa Kristusa : od nega sam
se uęil kroták in ponięen, in negovė-
mu evangelju pokoren bite.

Nęę dōbręga sam sebe ne perla-
stújem, ampak vse, kar kole sam sto-
ril in pisal, perlastım le nemu zaęet-
neku, ke me je po svōji miloste ke ve-

ra poklinjal, ktero oznanujem in do svojiga konja zvésto hranam.

„ Le po miloste bōæji sam, kar sam, in negova milost ve mene né bila nerodovitna, ampak védno je ve mene, in bo, dokler de pridem ke nemu, ke me je s' svojo predrago kervejó odkupil in odréwil.

XXII. P o s t a v a.

Veliko zasluæene je za Kristusa terpéta.

1. „ Ve svoji poterpeælívoste boste svoje duwe ohranile.”

Če te kdo neperjazno ogovorí, ale po kravinje zmerja, ne bodz zató preñ nejevolen, in ne odgovarjaj mu ze jezgo; tamuj molja, ale pa poniæno govora, in terpa volnó, kakor je tuda Kristus terpel.

Sej je tuda Kristus moljal, ko jiba ga je veliko toæilo, in né godernal, ko so ga teple.

Če je pa tréba in dobro govori-
te, govore pohlevno in pametno, kakor
je Kristus hlapnu vikarja, ke ga je
ve obraz udarel, práv in pohlevno
odgovoril. Takó dav drugem lép iz-
gled, in sam sebe sramote obva-
rajew.

Naj se zgodí, kar hoče, naj te hu-
dobna jezíke nasprotvajo, kakor hoče-
jo, poterpe, in molče pobožno na vse,
kar te očitajo.

2. Le to ve vsem skerbe, de bo
tvoja duwa ve dobram rastla, in misle,
kolekwna in kakó zaslužena qednost je
poterpeželívošt, ke tvoje serne s' krep-
kostma olépuwa, in te krone marterne-
kov deležnega déla.

Kristus je poterpeželívošt ze besé-
do, in ve svojim svetem terplene tude
s' svojim izgledam uqil. Ko so ga
vikar in starawinje ludstva tožile, je
molqal.

Ve djane je spolnel, kar je ze be-
sédo uqil rekoq: »Uqíte se od mene:

jez sem kroták in iz serŋa poniæen, in boste mir najdlæ svojim duvam."

Le ve Boge, ve prave poniæenosta, in ve krotke potarpeælivosta, ka vse nadloge premaga, se najde prava mir in stanovitna pokoj, dragé nè.

Toré imej vse upane le ve Bogá, in ve nobeno velíko alæ majhno stvar nè; zakaj brez Bogá je vse prazno: za Bogam pa vse dõbro.

XXIII. P o s t a v a.

Od svetega æivlena poniænega kristjana.

1. » Bèæe, prelube, béæe ! »

Zakaj? Zavolo tolekan nevarnost na svéta, ka se ulovéku dõstekrat permerejo.

Kdor se vsæga Bogú izrouí, in je rad sam, in mole, se uqí, piwe (déla), tak se s' takó lépema déle pred nevar-

nostma gréha obvaraje, obarne čas va
príd, in je drugem ka pobožnosti.

Kdor se pa okole klatara, in ho-
če zdej tè, zdej tè uenčarata, negovo
sarnje ostane malokdej brez madeža,
in pride za manue pobožnostjo ve svo-
jo ve pokoj naméneno hišo domú.

Pobožne, pametne pogóvora so
vsam parjetne; nerodna, nepremiule-
na beséda pa razžale parjate.

Kdor resníno luba, govori resní-
no; kdor pa s' prekanenema besední
druge slepi, se naprava sovražneke.

Kdor je zarés ponížen, ne iče
hvale se svojme dōbrama déle; temuq
vse dobro le Bogú perpiwe, hudo pa
sebe.

Kdor laže, prežene Kristusa iz
svojiga sarnja; in kdor se na kviško
kopá, se nakopá sramoto, in po pra-
víne najde, de je golafán.

Kdor odkritosarjno resníno govo-
rí, nega vse lubajo in časte.

2. Vse smo bratje, stvarjene od

enega Bogá; po røjstvu smo vse gréwn-
neke; po milosti Kristusove pa ka ve-
re poklínané, s' svetem kerstam omí-
te, in s' Kristusam zedínene.

Nobeden po tém takem druž-
ga ne zanequj, ne osramotuj in ne
æale; temuq iz lubezne bøæje poma-
gaj in uqæ eden družega, kar morew,
in kakor sam æelíw, de ba se ve ena-
qæh potrébah tebe storílo.

Kdor tadej kogá ve vere slabega
s' svetem naukam poterde, on potréb-
nem podelí nebcwke kreh.

Kdor æalostnega potolaæe, da æej-
namu pijaqo æivlena.

Kdor togøtnega s' perjazneme be-
sedmí umirí, pomæe jezak psu za me-
dam, de koga ne popade, in ne obruje.

Kdor silnega besedaqa ustanoví,
de umolkne, naredí veliko mirú med
poboæneme brate.

Kdor se qez druge povzdigúje,
pokaæe, de je bedák, ka zasluæe osra-
moten bite.

Kdor se ve vsem poniža, zasluže
večje milost in zveličane zadobite.

Pobožne in ponižne razterga za
molitvejo zaderge hudičeve, in jim ui-
de; prevzetnek pa s' svojim praznem
bahanjem váne pade, in nalauj váne
gre.

Lubežen Jezusa Kristusa nas varej
va ne vselej, in nas perpele va nebu-
ko vesele. Amen.

XXIV. P o s t a v a.

Od premiulavnosta ve govorenja,
in od bratovske lubežne.

I. „Zdravník! zdrave sam sebe.“

Vzema se te beséde vselej prej ka-
sernu, prédan kaj govoriu, ale koga
svariu, de morebita ve večjega gréha
ne narediu, kakor un, če se po nespa-
metnem in po kraviče negovaga sva-
rívnega sodníka sam postavau.

Modra im umna vé, kadaj in kola-

ko je govorita; imá natoro tistega, kteremu imá kàj povédate, pred oumí, de ga morebita ne rane in ne pogubí, kterega je mislel ozdraveta.

Usta zvédnega in pametnega moæa so predrage posode ze zlatam olépwane in ze lepodiweynostjo napolnene enake, ke jih je vrédno ve çaste iméte.

Tvoje lepó, govorjene in sveto æivlene je izgled posvetnem, ostroga nemarnem, svarjene neskerbnem, poboænost prewirnem, nauk nevédnem, in podnet poboænem.

Zakaj æiva izgledje ljudí veliko bolke zaneçevanu svetá in ke pobołwanu æivlena perganaajo, kakor ne vém koliko besedí posvetne modrosta.

2. Druge uçíte in svaríta né neçtekega in posebnega; ala samoga sebe práv veste, druzeh svarjene poboæna se vzete, in se po nem prídno pobołwate, to je zalo, in velika modrost pred Bogam in ljudmí.

Obsode na dobro, kar práv ne

véw; kar pa ne uméw, nelo ne sode.
 Varaj ouítne hudobije; ne déljaj po-
 hujwana; poterpe slabega termo in sla-
 boste, in prepusta Bogú, kar popra-
 vate ne morew.

Misle, de je imel tudz Bog s' te-
 boj ve mnogih rječih poterplene, in
 ga we védno ima, in se vander ne po-
 bolwaw, deseravno velikrat sklépaw in
 obétaw. Bøæja perzanawlivost ima po-
 terplene s' teboj, in qaka tvoje poko-
 re, de svoje slaboste qedale bol spoz-
 naj, ponizeno odpuyena prošæ, in ne-
 kogar ne zanequj in prederzno ne sode.

Imej tadej s' svojim bratam ve
 majhnih rječih poterplene, kakor ga
 imá Bog ve velinah s' teboj.

Poboæene in ponizene le malo go-
 vorí, de se ze mnogam govorenem ve
 svojim serijæ ne razgubí.

Prevzetnak govori kowate beséde;
 ko se utogotí, perprave druge ve zmew-
 náve; in qe ga svare, se zméwa sam.

Pohlevne volno posluwa, qe ga

druga svare; sam pa raji prosa kakor do
svari, in ima usmilene za grawivam, vo
in va djane pokaže, de je parjatel ne-
gov.

Kdor se sam gospoda uze druge
postave, se postave va mnoge nevar-
noste, in je zanačlev. Kdor po praz-
ne hvale hrepeni, ne more dolgo mol-
čata, ker se noče nevéden zdéte, se
sramuje priprosteh in hlapčevskéh dél
in za drugame in na poslednem mésta
bite.

In vander je nar véče čast va vsem
poniženost kazata, se zadnega od vsah
mislite, in zavolo Jezusa Kristusa vsem
rad služite, po beséde Gospodove:
» Med vama sam, kakor služabnik. »

O mladéneč! uče se molčata, pré-
den govoriš, de pred starejime va sra-
moto ne prideš. Bol je molčata, ka-
kor neumno govoriš.

3. Molčata znate, ko nas svare, je
kaj velinaga; in posebna modrost je
pred učenema o pravam čase spo-

dobno, kar je präv in kar gre, go-
voríte.

Neumneæ ne vé, ne kedaj, ne ko-
lako, ne kakó govoríte; torej se mu
veliko zoparnega pergodí; in präv je,
de ga ljudje ne hvalejo in zám ne ma-
rajo.

Mladénæy, kteræ je prederzen, in
nagel ke govorjenu, je bedaku enak,
in né deleq od padna.

Çe pa nauk posluwa in je svarje-
nu molqe pokoran, je upata, de se bo
pobolwal, in enak limbarju ve qed-
nosteh qvetel.

Per svoji Bogú zoparne terme osta-
ta, in za besédo in za svet stareh ne
marate, razodéva veliko prevzetnost.

Ker je qlovéku težko ve vsem go-
vorjene in djane präv storíte, in nad
seboj védno quta, iujejo in se izvolejo
poboæne raji ve samote bite, molqate,
zborov lidí se ogibate, in stanovitno
molite.

XXV. P o s t a v a.

Kratko je ugovorno življenje.

1. »Čujte, ker ne veste ne dneva, ne ure.«

Blagor duša, ktera pogostam zadno uro misle, ko bo konec vsega na tem svete, veseliga in zalostnega, hvala in zanemarjana.

Blagor duša, ktera revujeno ljube, in je iz ljubezne do Bogá tukej kakor na ptujim, in vse uasti na svete, naj bodo vesoke in imenitne, kakor hočejo, zanemaruje.

Zadno uro zginejo spred umirajočega oči vse gradove, dvore in mesta, vse zlate in sreberne posode, vse dobre jedi in mnoge pijace, ktere se s' perjetnema dišavama ve bol poslajuvajo.

Takrat nehajo gosle, trobenta, uba in nitre, igre in wale, smeh in ples, plask in petje, wunder na ulah in po hiwah; zakaj sarha živah

se bodo ve prah spremanule, in vsa zemlja se bo tresla pred obliujem Gospodovem.

O kakó moder je kristjan, ktere vse to vsak dan premiuluje, in se s solzama perpravla ke perhódnem razém, prite ve večno vesele!

2. Blagor mu, kdor rad na svéte vse zapustí, kar le telesu dobro dene, kjer je tolekam nevarnost in zaderg.

Blagor popotneku, ktere ve té preklínane deæele veliko zdihuje in æaluje, in razvezan in ve nebewkem kralestva per Kristuse bite æelí.

Blagor mu, kdor ta svét, in vse, kar ve gréhi napeluje, sovraæe; ze Elijem ve puçavo, ve samotno bæí, in se veliko nevarnost ogne, ke tolekrat çlovéka, ktere se ne vareje, ve pekel zléçejo.

Blagor mu, kdor se nou in dan svojih skuwnav tardno vareje, in dostokrat z' Elijevama besédama mole rekoç: »Gospod, doste me je, vzema

ke sebe mojo duwo!" ker je bolwa zame ve mirmem upane umrete, in ve tvoji gnade iz svetá ita, kakor védno tolekan hudega gledata, in ve tolekeh nevarnosteh æivéte.

Žakaj dokler duwa ve telése prebiva, dokler teló od pozemelске jedí æiví, qlóvæk né brez gréha, ne brez skušnav, ne brez skarbi, de we padel ne bo.

Kdor tadej na tém svéte we dolgo æivéte misle, in se veliko storíta obéta, zraven pa ne vé, qe bo jutru nega dne doæivel, tak se sílno golafá in mote, kakor de be bil osleplenega serhá.

3. O ví ælahtne gospodje, in ví bogatínje, ke lahkotno æivetè! míslate vsaj, kakó se vam bo po smerte godílo, ko boste ve grobe trohnéle, kaj vam bo takrat pomagalo vse vaue bogastvo?

Lej, dans æiví kral in kraluje: jutre ga æe né.

Dans sedí we na svojím vesokem

zá- kraljevam sedem za zlatam obléčen: ju-
va tra je va zemlo pokopán, in skrít vlo-
dno véukam oúém.

kehu Dans jih ga we veliko yastí: ju-
tra ne vprawa nobeden po nem.

pre- Dans ga we vse povzdigujejo: ju-
edí tra je ob vse svoje zaklade in yastí,
rez ob vse svoje dejele in gradove parwal.

pa- Dans je we zala pred vsama vlo-
véukama otroje, zala med krale: ju-
lgo tra æe yervojedena in smerdlev merleq.

bé- Kakor je prazen parwal na svét,
ne- takó gre reven in seroten va grob.

in Vsaga posvetnega vesela in veli-
já. yastva je kmala konej: æalost, strah,
ví boleqíne, smert pridejo nad vse.

ete Papeæ umerje, umerjó kardinale,
dí- in druge pridejo na njih mésto, ke mo-
kaj rajo tude kmala spet umréta.

o- Noben vlovek né zagotovlen, de
je: bo tude le en sam dan preæivel; no-
ben dnar selo ne kupe, de be va

nega poséstva vékome ostate belo
moje.

Večkrat se kaka gnada izprose in
kaka služba dobí, pa nanaglema pri-
de smert, in neha vse.

Takó se tude časa zgodí, de kte-
re ravno takó reven in prazen iz Ríma
pride, kakor tje gre.

4. Ve zgodbah se od veliko sta-
reh očajkov bere, de so dolgo živéle:
Je bil, je bil, je bil.... in takó tu-
de od njih nastopnekov, in prepova-
davane se končá: — umrl je.

„Vse umerjemo, in se kakor vo-
da ve zemlo raztečemo,“ iz ktere smo
stvarjene.

Kogá je vas čas našega živlena
druzega, kakor kratek okomíglej? enak
mem gredoče sapa, ale zarii, ke se
zjutre zgíne; ale popotneku, ke odide,
in se ne varne?

Kakor blisk na nebe zgíne, ko be-
trenil, takó zginejo vse kraljestva in
vse čase svatá.

Wtej vse dneve, ure, mészne in léta
svøjiga æivlena, in povej, kjé so zdej?

Prewla so kakor sénna, kakor paj-
cevna so pometene; sapaeta je nih délo
razdjala.

Neq stanovitnaga, neq veqnega né
na té zemle, iz ktere je Adam in ne-
gove otrøeta.

5. Vse je neqímerno in menlívo,
karkole se na svéte velínega, zaléga,
in míkavnega zdí.

Ne daj se tedej od negove lepøte
golefate, in od negoveh nadiog pobíte.

Boda kdo tude we tolekan lépega
obraza, boda ze zlatam in srebram in
ze drage me kamne olíwpan, vse je praz-
no in zaneqlívo, kakor hitro je mertev
in pokopán.

Misle tedej par vsaeta déle, ka
ga délaw, na vsaeta kraji, kjer se,
in par vsake stopne, ke jo storíw, kø-
nen svøjiga æivlena, svøjo zadno uro,
ke je skríta pred tebój.

Blagor qlovéku, ktere s' Pavlam

razvezan in par Kristuse bite æelí; ker to je bol, kakor we dale ve telesa æivéte, od Bogá ločenemu, od valóv morjá téga æivlena strawenemu, in sam ter tje metánemu bite.

Če imaw védno Jezusa ve svojim serne, če ga resníyno lubaw in vsak dan prosew, lahko upaw negovega kralstva, ke prave: »Oče! kjer sam jez, hočem, de je tude moj služabnek.»

Blagor hlapnu, ktere ob svoji smerte zadobí milost zasliwate leté presladke Kristusove beséde: »Vesele se dobre in zvéste hlapni! ker se par majhnem zvést bil, te hočem čež veliko postavate, pojde ve vesele svojiga Gospoda!»

XXVI. P o s t a v a.

Kakó védno Bogá hvalite in veqnega
zveliqana æeléte.

1. » Hvale moja duwa Gospoda ! »

on je zaqetek vsega dobrega , on ohra-
na vse dobro , zdej in vékome.

Nemu zaqetku in kōnqvu vsega do-
brega perpiwa vse , nega hvale s' serq-
no hvaleænostjo , de darón nebecke
miloste we obilnawe dobíw , de pridew
ke izvíru veqnega æivlena , v' domo-
vino veqne svetlobe gledat razodéto
veliqastvo bōæje.

Neq né bolwega , neq perjetnawega
ga in slajwega , neq lépwega in zalwega ,
neq bol popolnoma in sreqnega záte ,
kakor Bogá práv iz serqa lubite , in ze
velikem veselem hvalíte.

To te stokrat reqem , in tavæen-
krat ponovím. To je tvoje nar lépwæ
opravílo , to tvoje nar zalwæ délo , Bo-
gá lubite in hvalite , nega svojiga stvar-
naka in odraweníka iz vsega serqa , iz

vse duwe, iz vse pamete, in iz vsake
mojé védno qastíte.

To déljaj, dokler æivíw, dokler qu-
taw in dihaw; to store ve mislah in
ve djane, po noqæ in po dneve, zju-
tre, opoldne in zveqer; vsako uro in
vsako menúto.

2. Deræe se, kakor morew in véw,
iz qisteh misel védno Bogá, de te bo
Bog vse ve vsam; pred vsam in qez
vse tvøja lubezan, tvøje vesele, tvøja
veqna hvala in pésam, in de per nem
zveliqane zadobiw brez nehana.

Vesele se tadej, o qløvek! ve Go-
spode svøjim Boge, kakor se je pre-
sveta devíqa Maríja ve Jezuse svøjim
zvelíqarji veselíla. Vesele se in hvala
svøjiga Bogá, ke te je stvaril in odréwil.

O kolako se Bogú za tolekan in
tolekune dobrote dolæán, ke te jih
negova mílost vsak dan delí! Nikdar
ne morew Bogá za vse to zadøsta in
vrédno zahvalíte, qe ba tuda svet an-
gel bil.

Povikuj in zahvale ga, kakor
umerjov qlovak, ke boæjiga usmilena
potrebuje, ke po nem védno zdihuje
in ga prose. Ne naveliqaj se Bogá pro-
síte in hvalíte.

Če ravno velikrat padeš, grawiš
in Bogá razæaleš, vendar ne obupvaj,
ampak we bol se poniæaj, in moli.

Lube Bogá, in Bog te bo lubil.
Zakaj lubezen izbríwe vse gréhe; serhe
oqísta in ozdrave, ga razsvetlí in raz-
greje; æalost preæene in vesele da,
kakorwnega svét ne pozná, in kakor-
wnega krí in mesó ne more obqutite.

Hvale Bogá, in Bog te bo hvalil;
povikuj ga, in te bo povikweval; po-
sveuj ga, in te bo posveqeval; qasta
ga, in te bo qastíl; povelíqúj ga, in
te bo na duwe in na telesu povelíqal.

3. Ale o Gospod! kedaj bo to?
kedaj bodo moje usta polne tvoje veq-
ne hvale? kedaj se bosta moja duwa in
moje serhe ze vsama tvøjima svetníka
ve tvøji qaste veselíla?

Gospod. Čakaj malo, in bom videl qude velike, ob glase zadnetrobente. Takrat bom vsem svojim svetnikam za vse njih delo in za vas njih trud mir in veyno æivlene povernil. Kaj hočete ve vey?

— Млапаη. Neč, neč vey nè. Tí se me zadoste, o moj Bog! ke nim, ktere te ljubijo in hvalejo, veyno æivlene deliw, neskonyno za konyno, nar veye za nar slabeyše, veyno za manlivo.

Izroče se, in vse kar imaw, Bogú; izroče mu svoje dela, svoje vednoste in močí, in bom bogatew in Bogú ljubw, kakor doslej.

Reče s' svetam Pavlam: » Neč svojiga nemamo, in imamo vander ve Boga vse. » Zanečevane, revne in æalostne æivamo na tém svéte, in smo vander vedno bogate in ve Boga vesele; ker terdno upamo veynega plačila ve nebesih.

4. O moj Bog in Gospod! ti mo-

je zveličane in moj Bog! kedaj me bow
 razveselil gledate ve tvøjim kraljestve
 tvoj presvetel obraz? kedaj bow mojo
 tamo se svetlòbo svøje veune luçe raz-
 svétlil? kedaj bow iz dna mojiga ser-
 ňa vse, kar me je napotò, pospravel?
 tí moj prave mír, moje nar veçe zve-
 ličane, moja popolnoma sreča!

O Gospod! kedaj me ne bo nobena
 réç veç na pote? kedaj me ne bo no-
 bena réç veç nepokorna? kedaj bom brez
 skerbe in prost za teboj po pote hødil,
 po kterem se tí pred menoj hødil?

O kedaj te bom gledal brez tème,
 brez uganke, brez prilike, brez podò-
 be, brez preiskavana, brez suma, brez
 dozdevana, brez nauka kanega učení-
 ka ve tvøji svetlòbe s' svøjime oymí?

O kedaj bom védel vse, kar zdej na
 besédo svetega pisma verajem, kar ve
 mnogih bukvali berem, in sam ter tje
 brate sliwem, od svøjiga Bogá, od
 angeljov, in od vsah verst zveliča-
 neh duhòv, od lepòte in perjetnostè

nebeskega vesela, od mirú in neizrečenega zveličana nebesjanov?

O kadaj bom tainkej prebival? kadaj bom pred tvojim obliqjem stal? kadaj bom gledal s' Kerube in Serafa, in za vsame svetame tvoj vesela vesela obraz, in veliqastvo tvojiga kraljestva?

Ale oh! né je we ure, we so ma zaparte nebeske vrata.

Toré zdihuje moje sarije in moj jezek, dokler we tukej prebivam, dokler we ke tebe ne pridem, moj Bog!

XXVII. P o s t a v a.

Kakó angelne va nebesah Bogá hvalejo.

1. »Vpričo angelnov te bom hvalelo pél.»

O tí nar víkwa kral! Bog, veqa od vse hvale! stvarnek vsah raqí, angelnov in ludí! dokle bom we mogel na tém svéte ostata, in od tebe in od tvojih svetah angelnov loyen bita?

O jez revne in nesrečne qlovek!

dokle bom we za ljudmi pozemelske
krah, krah truda in bolečin jedel, brez
kruha angeljev, ka ima vso sladkost
in perjetnost ve seba?

2. O Gospod Bog! kedaj bom slí-
wal tvoje angelne te ve nebesah hva-
lo prepévate, kakor je sveta Janez ve
svøji prepovede slíwal tolekan angel-
jev, ka so vse kmale: Sveto! sveto!
sveto! péle?

O naj ba bil tude jez ktera zmed
nih! naj ba nih glas imel! kakó rad
ba te æníma vred slavil, in tvoje pre-
sveto ime jez vse tude we tolekuno
nebeško pétje večno hvalil in pove-
lijeval!

O ví Kerube in Serafe! kakó slad-
ko, kakó lepó, kakó goreje in zalo
prepévate, in se ve Gospode neostu-
dama, neutrudama in neprenehama ve
večnem zvelíqana veselitè!

3. Toré me je vsak ulovéwk glas
hripav; vsako pétje nezloæno; vsak
psalm suh; vsaka muzeka zoperna; vsa-

ke nitre in orgle so me kakor moluce
 ye in neslišavne; vsako posvetno ve-
 sele me je žalovane; vsaka kratkouas-
 nost jokane; vsaka jed in pijava ne-
 perjetna; vsako meso kakor trava; vsa-
 ko vino kakor jeseh in æelij; vsak med
 kakor strup; vse perjetno ostudno; vsa
 lepota gerdoba; vse vedno gnusoba;
 vsa cast in hvala neujmarnost in dem;
 vse drago in selahno slabo in zaneu-
 livo: vse je kakor ney prote veynemu
 æivlenu, prote neskønynemu veliqast-
 vu, prote nemanlivemu veselu, kjer
 bomo Bogá in negove angelne gleda-
 le, ke ve vesokem petji presveto in pre-
 castitlevo trojino noy in dan neprene-
 hama povikwujejo.

4. Ale ke tolekwnemu nebewkemu
 petju se we ne morem povzdignita, ga
 we ne morem zapopasta. Toré sam se-
 be objokujem in zaneujem, in Bogá in
 vse ludí na svojih koléneh ponizno
 odpuyena prosem.

Zakaj, kar sam storil, né rés ney,

o Gospod! naj brez tvoje pomoče in
miloste, ke jo uez vse svoje stvari brez
utevila in takó nezmerno obilno raz-
livau, o Bog!

O kakó globoka je božja védnost
in modrost! kakó globoka in resnična
so tvoji sklepa, o Bog! uez dobre in
hudobne, uez hvalešne in nehvaleš-
ne, uez pobožne in pregréšne od za-
četka do konca sveta. Nobeden ne mo-
re tvojih dél popolnoma presodíte; no-
beden se ne more po pravíne potočí-
te, če se mu kaj nenadjama pargodí.
Bode tedej, o moj Bog, uezjen ve vsam!

XXVIII. Postava.

Molítev pobožnaga, ke hoče Bogá
hvalíte in lubíte.

1. „Gospod! kakor kadílo naj gre
moja molítev predte na kviško.”

Moj Bog in Gospod! æelím te za
vsame tvojime syetníke in stvarmí véd-

no in povsod pobožno hvalite, uastíte in slavíte, te s' qistam serijam védno lubite, in tvoje presveto ime uez vse tvoje déla povikuéváte in poveljuéváte.

Moj Bog! tí se moja luq in moje upane, moja moy in moja poterpeálivost, moja slava in hvala, moja umnost in modrost, moja lepota in sladkost.

Tí moj Bog! se moja muzeka in moje qitre, moje orgle in moj boban, moj psalm in moja pésem, moje pétje in vesele.

Tí se moja uelada, in moja æelézna oprava, moj lok in moj meq, o Bog!

2. Tí se moj zaklad, moje zlató in srebró, in moj talent, s' kterem vse svoje dolgove poplayam.

Tí se moja híwa, moj grad, moje poslópje, moj wket in moj bender, moj moyen turn, in varh mojiga æivlena.

Tí se moj vert, moja lopa in moje
je poqivalauje, o Bog!

Tí se moj dvor in moja míza,
moja jéd in pijaua, o Bog! Vsaka jéd,
ktere ti ne perpravew in ne skuhaw,
me je zoperna.

Tí se moja wtupa, moja lepo-
divuqnost, moja narda, moja nar
ælahtnewe míra, in moje nar drajwe
mazílo.

Tí se moja roæa in moj limbar,
moj puwelq in moj véneq, in moj
pert, ke se æním obríwem, in van
zavijem.

3. Tí se moja svéqa in moja lam-
pa, in moja zvézda, o moj Bog!

Tí se moje bukve od zune in od
znotre popisane, moj uqeník in moje
sveto pismo: ve tebe je vse svetò pis-
mo zapopadeno.

Tí se moj oznaneváveq, moj vodník
in ozdravník. Ve tebe najdem in imám
vse po tvøji miloste in po tvøjim us-
mílene: naj iuqem in æelím zrazen te-

be, kar hočem, spoznam de me vse premalo, ale pa ney ne pomagá.

Odpre tedej moje serne tvoji postavé, in daj me vesele tvojiga zveliqana! razwiruj me serne, de teye po tvojim pote! potarda me s' svojo besédo; ker né ga, de ba me mogel podpirate, zveliqate, in ve veyno æivlene perpelate!

Uslíwe me, moj Bog! kedar te prosam, kedar sam ve stiske, in kedar sam vesel in zdráv. Teba se vsaga izroqím, tebe hvalem vékome. Amen.

XXIX. P o s t a v a.

Kakó serne ze Bogam skleníte.

1. » Verne se ke svojimu pouitku moja duwa; zakaj Gospod te je dæbro storil.»

Bog je tvoj pøkoj in tvoj mir, tvoje æivlene, tvoja sreça in tvoje zveliqane. Toré obraçaj vse dobro, kar

storíw, kar vidaw in sliwaw, védno
 ve bõæjo qast, de mir in dõbro vést
 ohranaw.

Ne ve sebe, in tuda ne ve kako
 drugo stvar, ampak le ve Bogá, ka
 po svoji prevelíke dobrotnosti in ne-
 skõnyne miloste vse daje, in vse ve
 vsam déla, obraçaj terdno in popolna-
 ma ves svoj namén, vse svoje upane
 in vesele.

Kdo me bo dal milost, de vse ka
 qaste in ka povikwavanu Gospoda svoji-
 ga Bogá obernem, de po svoji dolæ-
 noste in moçe vse práv storím, in de
 me nobena velika ala majhna réu od
 Bogá ne oberne, ne omadeæva, in me
 nekjer nepokoja in napotja ne déla?

Ale me zdej morebite né mogoçe
 we téga zadobite? Bogú je vse mogo-
 çe; on zamore po svoji miloste po-
 boæno duwo na naglema ve lubezne
 seboj skleníte.

Zakaj popolnoma in qista bõæja
 lubezen zamore, kolakorkrat hoçe, na-

glo naredite, de vse posvetno pozabam, se æním samem popolnoma zedínam, in se od ogná negove lubezna silno vnet ves raztopím.

2. O moj Bog! tí moja lubezen ve moji ptujena! kedaj bom ves s' teboj sklénen, za vsama svojime duvneme moymí vred, kar me jih je tvoja milost dala in vlíla?

Pred teboj, moj Bog! naj umolkne vsaka stvar: govore me tí sam! bode me blíz in razsvétle me! tí sa vse ve vsem; ti vikue nad vsame nebeskame luyme vékome hválen!

Blagor duwe, ktera ne najde potolaeka na svéte, in le od Bogá svoj potolaek imá! ktera je neznana ljudém, znana pa svetem angeljam boæjim; od hudobneh zaveræena, od dobreh pa poiskana; od prevzetneh zanecevana, od poniæneh pa lublena; od posvatneh loçena, od poboæneh sprejeta; od vesonneh zasmehavana, od maleh ueçena; od zune kakor

martva, od znotre pa polna æivlena;
 po telesa vsa ve nadloga, po duha pa
 vsa ve vesela; slaba na æivota, terdna
 pa ve duha; neperludnega obraza, pa
 lépe vesti. Če jo tuda délo utrude, jo
 molitev spet pokrepúá; če jo tuda te-
 æave potarejo, jo tolaæba spet porav-
 ná. Po telesa jo sajer svét zaderæuje;
 po duha pa se ve nebó zamakne, in
 s' Kristusam sklène.

3. Blagor mu, kdor ima ve tém
 æivlens Jezusa, Maríjo, in vse angel-
 ne in svetníke boæje parjatle; tovarwe
 na svojih poteh, svétneke ve svojih
 dvomah; učeníke par svojim učenem;
 bravne par svojim obéde; sogostneke
 ve svoji samote; parpévavne par svojim
 pétji. Blagor mu, kogar ve nevarno-
 stah varajejo, ve boji podpirajo, so-
 vrazenakam branejo, za odpuyene ne-
 govah gréhov prosejo, in mu na kon-
 ne negovega æivlena na pomoç pride-
 jo, ga ve smartnih teæavah ze moujo
 preskerbe, ga ve sodbe naméstajejo,

Bogá zan prosajo, in ga ve nebesa sprejmejo!

O tí Bogú posvečena, pobožne
človek! svét se zapustil. Naméste tvo-
jih pozemelskih staršev te bode sde
Bog ve nebesah Oče, Jezus brat, de-
vína Marija mate, angelne perjate,
samotneke ælahna, vse verne tvoj rod;
starške tvoji ujne, mladénne tvoji bra-
tje, æene tvoje matere, devine tvoje
sestre; revne tvoji vnuka, ptujne tvoji
sestriče, krøtke in ponižene tvoji tovar-
wa; trézve in čiste tvoji gostove, bolne
in serøtne tvoji zaúpneke, nadložene
in stiskane tvoji domače; vse, ktere
svét zasmeháva in zanečuje, te naj
bodo neskønuno lube, in vse pobož-
ne vse častí vredne; in vse, kterih
svét noče, in Kristusu služejo, misle,
de so s' taboj vred dédeče nebeškega
kralstva.

To je sveto ljudstvo, to ælahtne
rod, rojen iz Bogá in mu dopadlev,
postavljen na vero, vterjen ve upane,

ozalwan ze ljubeznejo; orðæn s'po-
terpeælivostjo, ve ðgne poskuwen, in
ve stanovítnostæ vkorenínen.

XXX. P o s t a v a.

Le ve Boge pravega mirú iskate.

1. » Mir vam bode! jez sam, ne
bojte se! »

Ve Kristuse je vse zvelíqane in ves
práv mir. Kdor Kristusa lube, ima ve
nem mir in pøkoj, in ga nobene æele
ne gonæjo mem nega ale nad ním we
kaj drugæga iskate.

Mir, kterega zvéste qløvek ve tém
æivlene væiva, obstoji ve tém, de iz
lubezne do Bogá, in zavol Kristusova-
ga imena veliko nadlog volno preterpí.

Kdor takó ne misle in ne storí, se
mote in golefá.

Zaston je trud tistega, ktere per
vsem svøjim djane, per vsah svøjih
misleh nar prej svøjiga naména ve Bo-

gá ne obrača, in iz čistih misel, kar
iče in æelí, Bogú ne naména.

» Hudobne némajó mirú, prave
Gospod, ampak le tiste imajo veliko
mirú, ktere tvoje postave lubajo, o
Bog!»

2. Mir, kterega je Kristus oznane-
val in obľubil, je ve velike poniæenoste,
ve zatajena svoje vole, ve krotene pre-
gréwnega dopadajena, ve zanačevane vse
posvetne hvale in vsega zunanega po-
tolæka per manľivih rečéh.

Vare svojiga serňá pred znotrane-
me nevarnostme, in svojih poučkov
pred zunaneme rečmí, de se ve kak-
wno poæelene in ve kakwen duwe ne-
varen pouček ne vjameu.

Stvarjene rečí so nam velikrat do-
bre, če jih práv, iz čistih misel ve
bœæjo čast in hvalo obračamo; ale pa
če jih ve svoj prid, ale ve prid svojiga
bliænega imamo, in po malém vœi-
vamo.

3. Lépe rečí pa so velikrat ukod-

líve, če jih radovédno, nečisto in s' hudobnem poželjenem gledamo; če imamo vesele v njih, in če nas ne-spametno in bõxji časte nasprotè náse vléčejo.

Dobre se hudobnih strast varajejo; neskerbne pa se jim premagane dajo. Bogastvo zapelúje v skušnave; dnar slépí; vesele dõstokrat popače; gostí rode smert; učenost napihújejo; oblast déla prevzetnost, čast ne-čímarnost.

Popačenam je poníženost zoparna; prewirne se dajo od nečímarne hvale zapelate.

Bedake in neumneže so vse, ktere tanjih posvetnih račí ičejo, in jih, kar vendar duwe ne more nasitete, in ji ke pokoju ne dá prite, veliko tene.

Vse časno je silno pomanklivo in nestanovítno. Le v Boge je vse popolnoma; v nem nar vikwa vesele in dobrota, in nekjer dragé nè.

4. Ne obračaj svojih misel in æel

ve nobeno živo stvar, ale ve kako lepo podobo, ale ve kak lahčen rod, ale ve kako zalo telesno postavo, ale ve kak vesok stan, ce novej golofan, zmoten in ograven bite; zakaj vse je neujmerno, polzko in ukodljivo, kar ve Bogá ne obravna, od kterega vse dobro pride, ve kterem vse živi in se ohrane.

Obvarej se tedej pred vso prazno hvalo, o slabe in umerjene ulovek! sej véw, de se ve mnogih rečeh kriv, tako naglo ve gréh padeš, in iz slaboste ne moreš ve dobram terden in stanovitno zvést ostate.

Ne upaj se preveč, in ne zanačaj se ne náse, ne na druge s' prevzetnega mislema in ze zaupanem ve se; temuž karkole nad seboj, ale nad drugema stvarmi viduš ale najdeš, daruj žélo, vse in popolnoma le Bogú, in samo nemu perpiše.

Takó bow ve serne mír in pokoj zadobil, ne pa ve kake stvarjene do-

brote, temuž ve Kristuse, in se bo nad teboj spolnila njegova perjetna in sveta beséda, ke jo je ve pridze na gore govoril rekoč: »Blagor jim, ktere so čistega serčá, zakaj Bogá bodo gledale!» — Nemu bode čast in hvala, in poveljčevane od vseh stvarí vékome in vékome. Amen.

XXXI. P o s t a v a.

Kakó svoj namén práv ve Bogá obračate.

I. »Moje očí so védno ve Gospoda obrnene: on bo mojo nogó iz zaderge otel.»

Ve vseh svojih mislih, ve vsem svojim govorjene in djane imej dober in čist namén ve Bogá; store vse Bogú ve hvalo in čast, in bližnemu v' izgled.

Od Bogá izvirajo vse dobre in zaslužne déla, in on delí večno plačilo.

On mora tadej začetek in konec vseh
tvojih del biti, de sadú svojiga dela
ne zgubiš.

Če se prestrašne sodbe božje spom-
nesh, te nečimerne hvale ne bo mar.

2. Nečimerna čast in žele po
hvale so silno huda kuga, — so velika
velika praznost; razodévajo napel, in
so gnade božji na pot.

Kaj te je tadej storíte, in ve kogá
zaupane postavíte? na kogá se zane-
ste? Ne náse, ne na človeka, ne na
kako drugo stvar na svéte, ne na zvez-
de na nebe; ampak na samega Bogá
stvarneka svojiga. On te je stvaril, on
nose tebe in vse stvarí ve svoji roke
s' svojo mojó, in mu néso pretež-
ke, in ne potrebuje pomoče.

Reče tadej, in molé za Davidam
rekoč: » Moje oči so védno ve Gospo-
da obrnene; on bo moje nogó iz za-
darge otel." In pa: » Gospod! vse
moje žele so pred teboj, in moji
zdihleji te néso neznána."

3. Zaverže tedej vse prazne beséde in vsak ulovéuk svet, in oberne se raji ve vsah svojih potrebah za molitvejo in s' svetame æelame zaneslivo ke Gospodu svojimu Bogú; on bo tvojo nogó iz zaderge otel, de pravega pota qednosti in prave poniænoste ne zgre-wiw, ampak de do konija tãrdno ve Boga vkoreninen ostanew.

Vsako dõbro délo, ke se iz lu-bezne do Bogá storí, razveseli vést, razsvetli pamet, in zadobí we veçe po-móu.

Vsako hudõbno délo pa mu per-pelá britkost, ktere ga storí; oskrune dõbro ime, in je na pote bõæji tolaæ-be. Kdor kãj iz qastilakomnosti dé-la, storí, de mu napah luu ugasne; in kdor kãj zavolo svetá storí, in se s' tém hoçe skazevate, pade kmale po bõæji kazna ve blato.

Ne vesela se tedej po nespametnem nobene posvetne sreçe; temuq védno se Bogá boj, in spoznaj svojo slabost.

britkoste in stiske mojiga serija, ktere te zdej vas skesan za svoje grehe darujem.

Spreobrne me ve dobro vse hudo, in dobro ve vedale bole ka yaste tvojiga imena in ka veynemu zvelicanju moje duwe.

Ti poznaw vse moje slaboste in mojo veliko nevédnost; ti véw, kakó nestanovíten sam vsak dan; kakó porédkam se te spomnem, in kakó berem in deley se vedale bol od tebe ve svojim razmíwlenem razgubím.

Perzanesa me, o Gospod! po obilnosti svoje miloste, ter hitro hitro me perpele ka seba nazaj.

Obderæe moje serije per seba ve poboænem molitve in ve svetem premíwleváne vse ure po dneve in ponoçe, in kolekor me je ve tém revnem telesem mogoye.

2. Melím potolaæite tvoj mila obraz se svetema darmí in ze molitvame, in posebno s' téma tréma vi-

narji: za revujano, se kesam, s' spovédjo, in za zadostevánem ve poníženéh, spokornéh délah.

O tí moj prelubezníve Bog in Gospod, spomne se me revéna! sej le slab človek sam, nè svet angel; velekgrešnik, ne nedolžno jagne; nemarén molén, ne prídán premišlevávanju. Toré tudé nésam noben vrédén slušabnek před teboj, in se nésam vrédén med pobožne molnje wtéte, ale imenevate. Naj me nehje med ne ne wtéje.

O moj milostave Gospod! naj te dopade moja ponížena molitev in grenka žalost zavol mojih pregréh, nameste presladkega angelskega pétja in združenega hvalena vséh povikvanéh izvolenéh ve nebeséh.

Če tudé večkrat padem, in sam zavol svoje slaboste sam sebe tešaven, vendar ne obupam, in ne bom obupal nad tvojo usmíleno lubeznejo in milostjo.

Dokler moje popótvané na svéte

terpí, te ne neham hvalite, yastite in slavite, de moja duwa ke tebe pride. Zakaj tebe védno hvalite in yez vse lubite je nar vikwa zvelíyane angelhov in izvolenah ve nebesah.

XXXIII. P o s t a v a.

Kakó dobro je per Jezusa in negoveh svetnikah bite.

I. » Iyíte Bogá, in vawa duwa bo æivéla. »

Ney bolwaga, ney sreynewaga né, za duwo, kakor to. Kdor kaj družega iye, ne dobí ney na zádne.

Ako hoyew zvéstega tovarwa ve svoj potolaæk iméte, iye Jezusa s' pastírji ve jasleh, ale s' svetema mo-drame ve narouji negove matere, ale s' Simeonam in Ano ve tempelne, ale ze Marto ve targa, ale ze Magdaléno ve grobe, ale ze apostelne ve gostín-

ne, de s' sarqnam veselem svetaga
Duhá prejmem.

Blagor mu, kdor ve téh in dru-
zéh svetéh krajih Jezusa pobožno iuje,
ne po telesé, ampak ve duhe in res-
nihe.

Blagor mu, kdor na vsakém kraji,
in vsak čas Jezusa iz vse duwe iuje,
ga ze velikame æelama vpríço in ouít-
no gledate hrepení, in se ke tému
vsak dan perpravla.

Blagor mu, kdor ve svojim æiv-
lene za Jezusam svoj kriæ in svoje tar-
plene nose; zakaj na kónhe æivlena se
mu bo per Jezuse dobro godílo, in se
mu obrekevana ne bo tréba bata.

2. Iuje pa tudi negovéh učenihov,
in vseh, ktere ga ljubajo, in ktere zavolo
nega nadloge volnó terpe.

Kdor Jezusa in negove perjatile
lube, zanequje svét, in zaméye deley
od sebe vse neqímerne in neqíste reqi.

Zapuste tedej vse zunane perjatile,
znanhe in tovarwe, ktere bz te ve tvoji

samota in pobožnoste zmotite utegnile, in iuže ke svojimu potolačku v svoji samotni hišni le s' svetima apostolne in Jezusovema perjatile perjazno se znate, de te od božjiga kralstva, od stanu večnega zveličana, in kakó de morew po mnogeh britkosteh v njih družbo prite, govore.

Pred vsama svetnike in nebuckema prebivavne se bličaj samotne prebivanne, in od posvetnega wundra ločena molitavnne preblaene devine Marije, in iuže onde s' stanovitno molitvejo tolabe svoji duwe.

3. Poslučaj, kakó Marii Gospodov angel od včlovečena Kristusovaga, in od odrešena včloveškega rodú govori.

O blaene dan! o srečna ura! če se morew per angela Gabriela in per presvete devine zamudite, in od nu nebeške rají sliwate.

Tardno varjema, de je vse rás, kar je angel Marii pravel, kakor je ona Bo-

gú, in iz nebes ka né poslanemu angelu veravala.

Pøtle poiúje skerbno pošla naušga Gospoda Jezusa Kristusa svetega Janeza karstnika ve negove samøte, ve pušave; pozdrave ga kleúe, in reúe pobøno: Úeújen bude, o Janez! tí nar svetejúe in nar ljubúe perjatel naušga Gospoda Jezusa Kristusa! Veliko dobrega, zalega in preúudnega sam od tebe sliwal, od tvøjiga svetega s' úudma zdruúenega røjstva; kako ostro in pobøno se æe mladéneú ve pušave bil, de se nése úelo neú, tude ze misleme ne pregréwal.

4. Vpravaj ga, kakó dolgo je ve samøte prebival, in ostane per nem, dokler hoúew in utegnew.

Uúe se od nega, kaj je jedel in píl, kdo mu je nosil, kaj je potreboval; úe so mu øúe ale mate kàj powilale, in úase ka nemu perwle, ale úe jih je on obiskeval.

Tude úe je svete angel Gabrijel

kterokrat ka nemu perwel, in mu veliko skrivnaga razodel; in pa ce ga je tuda Jezus sam obiskal in poterdil, kakor je pisano ve svetem evangeli: „Roka Gospodova je bila ænim.”

Bode to, kakor hoce, prepusta vse svetemu Duhu, ka ga je napolnil, uqil in vareval, vse njegovo æivlene s' qednostme olépuwal, do zadnega ve puçave, med ludmi, ve æelézji in ve jece per nem bil, in posledney njegovo duwo ze marternawko krono ka sebe vzel.

5. Potle se oberne ka svetem apostelnam. Poíuæ svetega Petra; pojde ænim ve tempel molet, ala pa ve gostinano svetega Duhá prejet.

Poíuæ tuda svetega Pavla ve Damawke, ala ve Efeze, in sprémlaj ga poyvod, ne po telesa, ampak ve duha, Kristusov evangeli oznanevat.

Glej, kakó veq déla, kakor vse druga; koleko mole, in kolekrat se ve molitve in ve premislewane, ve nebó zamakne.

Takó vesoko se, povzdígnite né vsam dano, in vendar se takó globoko poníæa, de prave: » Ne mislem, de sem æe na konne. »

In spet govori we ve drugem kraji, de poníæene s' Kristusam æivéte in terpéte uýí: » Nésam mislel med vame, de kaj družega znam, kakor Jezusa Kristusa, ter nega kriæanega. »

Moda za svetem Pavlam in posluwaj ga; on te bo po pravem pote ke Kristusu, in po kriæe ve nebesa perpelal.

6. Pojda we dale, in poiúye svetega apostelna Andreja, kakó po Gerw-kem Kristusa oznanúje; posluwaj negove beséde, ke jih je s' kriæa govoril, na kterem je zavolo Kristusovega imena vísel: (» Čeúen bode, predrage kriæe ! prejme uýeneta Kristusovega, ke je vísel na tebe; ») vtísne se jih ve sarnje, in perzadene se ze razsvatleno in krepko pomoujó svetega Duhá rad spolníte, kar je od Kristusovega terplena in ke hvale svetega kriæa govoril.

Potler iuje svetega Jakopa velikega, kterega je Herod muqite in umorite dal; pij ænim kelh terplena tega revnega æivlena; prenavaj iz lubæzne do Bogá in ke zvelíqanu svoje duwe volnó vse boleqíne.

7. Potle pojde we dale, in poiuje perserqnega Jezusovega uqenqa Janeza, ke je zavolo Jezusovega imena ve prepovede, loqen od vsah posvetnah skerbí in opravíl, po razsvetlene svetega Duhá ve podobah in skrivnostnah besédah skrivno razodene od stanú bojujqe in premagajoqe ñerkve pisal. Poznej je zadni gloæil tude svete evangeli od bogoste Kristusove ke poduqenu in ke tolaxbe vse ñerkve in posameznem vernem.

Bere in premiwluj ve téh in ve druzah bukvalh svetega pisma po svoji umévnoste in ke svoji tolaxbe na tém prekliqanem svéte, ne zató, de ba se uqen in moder zdel, ampak de bow kroták in poterpeælv, poníæen in pokoren do smerte.

8. Poiuče ke svoji tolačbe tudi ve druge svete apostelne, kakó so ve Kristusove službe za besédo in za djanem jih veliko podučile, in za vero in za lubezen Kristusovo umorjena beli.

Lej, sveta Jakob, ve rōda za Gospodam, zloxi svoj katolške list, ke je ve nem podoba keručanskega živlena in popolnamaste vere.

Iuče ve Indji svetega Tomaša, ke se je bil ran Kristusovih s' uastjo doteknil, terdno veraval, in za gorečo lubeznejo djal: »Moj Gospod, in moj Bog.»

Iuče tudi za velikema melame svetega in učenega apostelna in evange-lista Matevša, ke je Kristusov evangeli ve hebrejskem jezike písál, in ga ke prídu vsemu svétu in ke zveličanu vsem mnogih jezikov narodam dal.

Ravno takó in s' takim serham iuče tudi druge Kristusove apostelne in učenje, ke so nauk živlena hranile, ludstvo učile, in do smerte ve vinograde Gospodovam dělale.

To so svete bōæji perjatile, ke so svojo krí prelile, in ze marternesko smartjo veyno æivlene zadobíle.

Bere tadej rad popisavane nih æivlena, in bow potolaæek imel per svojim déle in terplene; zakaj ce se svetnikam in drugim poboæenam permerew, né ney, kar tí ve sluæbe bōæji za Kristusa storíw in terpiw.

XXXIV. P o s t a v a.

Bog naw pósledne kōneŋ in nawa nar víkwe dobrota.

1. » Nasíten bom, ko se bo tvøje veliqastvo perkagalo. »

Gospod! kakó zamore ylōvek to veliqastvo zadobite? Če sam sebe in vse časno zanequje, in se po vsah nebewkah raquéh ze goreço lubeznejo perzadéva.

To spriqujejo svetah duwe, ke se ve nebewkem kralestve vesele, in vse

verne, ka se iz vse močí zoper skuw-
nave in straste bojujejo.

Od te prečastitlave sreče in od
vžitka večne dobrote so delež prev-
zetne hudíče, nejeverne ajdje, terdo-
vratne Judje, samoglavne krivoverne,
mesene ljudje, ka svét ljubajo, Bogá
pozabajo, in le ve časnem blage, ve
časnem častém in hvalah svojiga kon-
ča in zveličana ičejo; ka, Bogú se
usmíle! to blagó zadobit, pomnožit in
ohranit, tékajo, délajo, tuhtajo, ču-
jejo, in se skore nobenega pouítka ne
pervoučajo, in se trudite nikdar ne ne-
hajo, dokler káj ne dosežejo.

In če káj, bode po pravíne ale po
krevíne, zadobe, vendar we néso zado-
volne, ampak hočejo we víwe príte,
in se čez vse druge hvalíte; se owaba-
jo, za učenostjo in s' premoženem
bahajo, se se velike dozdevajo, in
čele in hrepene, de ba jih tude dru-
ge hvalíle.

In vendar je vse, kar čele in iče-

jo, manlivo in ney, in posledney nevarno in pogubno.

2. Gotovo se motate, in sami sebe golafate, ví vse, kteram je svét we sladák, in prijajoce æivlene perjetno; per vavem blage né ney gotovaga, in ste vsak dan smerte in perhodne sodbæ bœæji blíæe.

Væ tém æivlene né ney takó perjetnega, de be væ nem kake grenkøbe ne belo.

Stvarí námajo ney takó drazega, dobrega in veselaga, de be ylovéwko duwo nasitate in zveliyate, od vsega hudega réwite, in ze vsem dobrem in stanovítnem veselém napolníte møglo. Le Bog, nar víkwe dobrota, on veçne in neskonçne zamore to.

On je stvarnek vsah vídneh in nevídneh raçí, angelov in ludí; on je pred vsem, yeç vse, in væ vsem Bog vékome hvalen.

3. Ktera stvar na nebe ale na zemle zamore vrédno od Bogá govorite ale

mislite? Bog preseže vse; pred njegovema očmi je vse neujmerno in prazno.

Zatore neúmna je vsaka duša, in bo védno revna in serotna, če kaj iče in lube, kar od bože ljubezne in častí vléče.

Velike in čudne so tvoje déla, o Gospod! jih vse premislite in preiskate né ne mene, ne kake druge stvari mogoče.

4. Kaj me je tedej storíte, ker tolekan vesolnih rečí ne morem zapopasti, nebovkani skrivnost ne uméte, in za angelne božjiga oblíjja ne ve gledate?

Nevrédnega se spoznam, tolakuno srečo vživata, in per svetnikih ve nebesih prebivata.

Torej se hočem, dokler bom živ, pred Bogam in pred vsame ljudmi védno poniževata in zanečevata; hočem ve svojih očih majhen bite, de se me gréwnaka Bog zdej in vsak čas usmílva.

Ve grenkoba svoje duše hočem

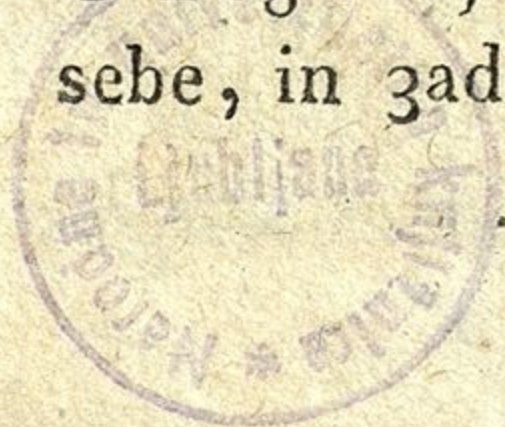
vse svoje léta, ve ktereh sem utrafen-
ge zaslužil, premislata; zdiheváje in
jokáje Bogá potolažite, ke sam ga ze
besédo in ze djanem, ze oymí in ze
uwsa, in ze družama pouťké, ktere me
je dal, de mu dokler žívím, iz vsega
serija služam, tolekrat razžalil.

Ale de me moji gréhe ne potare-
jo, in ve obupnost ne parpravejo, ho-
čem, o Bog! tvojo dobroto in tvojo
večno mílost pomnata, dokler s' po-
moujo tvoje gnade ke tebe ne pridem.

Réwe me od vsega hudega, ke ta-
kó nanaglema nad me perdere, in to-
lekrat moje serije od premiulevana
nebeških rají odžene.

Pomagaj me, o lubezniwe Bog!
in postave me zraven sebe, de ne za-
nem poreden bite, in se od večne do-
brote, od tebe o Gospod! zgublata.

Ve tebe je vsa moja sreča, o Gospod!
O Bog mojiga eliyana! daj me sam
sebe, in zadosta bo moji duwe. Amen.

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS @

00000099893

